Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

4. února 2016 *

„Řízení o předběžné otázce — Přípustnost — Dumping — Dovoz obuvi se svrškem z usně pocházející z Číny a z Vietnamu — Platnost nařízení (ES) č. 1472/2006 a prováděcího nařízení (EU) č. 1294/2009 — Antidumpingová dohoda WTO — Nařízení (ES) č. 384/96 — Článek 2 odst. 7 — Zjištění dumpingu — Dovozy ze zemí bez tržního hospodářství — Žádosti o zacházení jako v tržním hospodářství — Lhůta — Článek 9 odst. 5 a 6 — Žádosti o individuální zacházení — Článek 17 — Výběr vzorku — Článek 3 odst. 1, 5 a 6, čl. 4 odst. 1 a čl. 5 odst. 4 — Spolupráce výrobního odvětví Unie — Článek 3 odst. 2 a 7 — Zjišťování újmy — Jiné známé činitele — Celní kodex Společenství — Článek 236 odst. 1 a 2 — Vrácení cla, které není dlužné ze zákona — Lhůta — Nepředvídatelná okolnost nebo vyšší moc — Neplatnost nařízení, jímž bylo uloženo antidumpingové clo“

Ve spojených věcech C-659/13 a C-34/14,

jejichž předmětem jsou žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podané rozhodnutím First-tier Tribunal (Tax Chamber) [soud prvního stupně (daňověprávní oddělení), Spojené království] ze dne 9. prosince 2013, došlým Soudnímu dvoru dne 13. prosince 2013, a rozhodnutím Finanzgericht München (finanční soud v Mnichově, Německo) ze dne 24. října 2013, došlým Soudnímu dvoru dne 24. ledna 2014, v řízeních

C & J Clark International Ltd

proti

The Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs (C-659/13)

a

Puma SE

proti

Hauptzollamt Nürnberg (C-34/14),

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení L. Bay Larsen, předseda třetího senátu vykonávající funkci předsedy čtvrtého senátu, J. Malenovský (zpravodaj), M. Safjan, A. Prechal a K. Jürimäe, soudci,

generální advokát: Y. Bot,

vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

* Jednací jazyky: němčina a angličtina

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 8. července 2015,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za C & J Clark International Ltd A. Willemsem, S. De Knopem, S. Mourabit a J. Charlesem, advocaten,

— za Puma SE K. von Brockem, Rechtsanwalt, jakož i E. Vermulstem, J. Sud a S. Van Cutsem, advocaten,

— za Radu Evropské unie S. Boelaert a B. Driessenem, jako zmocněnci, ve spolupráci s B. O'Connorem, solicitor, a S. Gubelem, avocat,

— za Evropskou komisi L. Armati, L. Grønfeldt a T. Maxianem Ruschem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 17. září 2015,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají platnosti nařízení Rady (ES) č. 1472/2006 ze dne 5. října 2006 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu některé obuvi se svrškem z usně pocházející z Čínské lidové republiky a Vietnamu a o konečném výběru uloženého prozatímního cla (Úř. věst. L 275, s. 1, dále jen „konečné nařízení") a prováděcího nařízení Rady (EU) č. 1294/2009 ze dne 22. prosince 2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některé obuvi se svrškem z usně pocházející z Vietnamu a Čínské lidové republiky rozšířeného na dovoz některé obuvi se svrškem z usně zasílané ze zvláštní administrativní oblasti ČLR Macao bez ohledu na to, zda je u něj deklarován původ ze zvláštní administrativní oblasti ČLR Macao, na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 384/96 (Úř. věst. L 352, s. 1, dále jen „prodlužující nařízení" a společně s konečným nařízením „sporná nařízení"), jakož i výkladu článku 236 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307, dále jen „celní kodex").

2 Tyto žádosti byly předloženy v rámci dvou sporů, a sice ve sporu mezi společností C & J Clark International Ltd (dále jen „Clark") a Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (daňová a celní správa Spojeného království), a dále ve sporu mezi společností Puma SE (dále jen „Puma") a Hauptzollamt Nürnberg (hlavní celní úřad v Norimberku), které se týkají antidumpingového cla odvedeného společnostmi Clark a Puma podle sporných nařízení při dovozu obuvi se svrškem z usně do Evropské unie.

Právní rámec

Mezinárodní právo

3 Rozhodnutím Rady 94/800/ES ze dne 22. prosince 1994 o uzavření dohod jménem Evropského společenství s ohledem na oblasti, které jsou v jeho pravomoci, v rámci Uruguayského kola mnohostranných jednání (1986-1994) (Úř. věst. L 336, s. 1; Zvl. vyd. 11/21, s. 80) schválila Rada Evropské unie Dohodu o zřízení Světové obchodní organizace (WTO), jež byla podepsána v Marrákeši dne 15. dubna 1994, jakož i dohody uvedené v přílohách 1 až 3 této dohody (dále společně jen „dohody WTO"), mezi nimi i Dohodu o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu z roku 1994 (Úř. věst. 1994, L 336, s. 103; Zvl. vyd. 11/21, s. 189, dále jen „antidumpingová dohoda WTO").

4 Článek 6.10 antidumpingové dohody WTO stanoví:

„Jako pravidlo platí, že úřady určí jednotlivé dumpingové rozpětí pro každého známého dotyčného vývozce nebo výrobce výrobku, který je předmětem šetření. V případech, v nichž je počet zúčastněných vývozců, výrobců, dovozců nebo typů výrobků tak velký, že učinit takové určení je nemožné, mohou úřady omezit jejich přezkoumání buď na rozumný počet zúčastněných stran nebo výrobků s použitím vzorků, které jsou statisticky odůvodněné na základě informací, které mají úřady k dispozici v době výběru, nebo je omezit na největší procento objemu vývozů z dotyčné země, které může být rozumně vyšetřeno.“

5 Podle článku 9.2 této dohody platí:

„Je-li na jakýkoli výrobek uloženo antidumpingové clo, bude toto antidumpingové clo, jehož výše bude v každém případě přiměřená, vybíráno na nediskriminační bázi z dovozů tohoto výrobku ze všech zdrojů, o nichž bylo zjištěno, že jsou dumpingové a působí újmu, kromě dovozů z těch zdrojů, od kterých byly přijaty cenové závazky podle podmínek této Dohody. Úřady oznámí dodavatele dotyčného výrobku. Pokud je však dotčeno několik dodavatelů ze stejné země a je neproveditelné uvádět je všechny, úřady mohou oznámit dotyčnou dodavatelskou zemi. Pokud je dotčeno několik dodavatelů z více než jedné země, úřady mohou oznámit buď všechny dotčené dodavatele, nebo, není-li to proveditelné, všechny dotčené dodavatelské země.“

Unijní právo

Celní kodex

6 Článek 236 celního kodexu stanoví:

„1. Dovozní nebo vývozní clo se vrátí, jestliže se zjistí, že v době, kdy bylo zaplaceno, nebyla jeho částka dlužná ze zákona.

[…]

2. Dovozní nebo vývozní clo se vrátí nebo promine na základě žádosti podané u příslušného celního úřadu ve lhůtě tří let ode dne, kdy byla částka cla dlužníkovi sdělena.

Tato lhůta se prodlouží, jestliže zúčastněná osoba prokáže, že nemohla podat žádost ve stanovené lhůtě z důvodu nepředvídatelných okolností nebo vyšší moci.

[…]“

Nařízení č. 384/96

7 V době rozhodné z hlediska skutkového stavu sporů v původních řízeních bylo přijímání antidumpingových opatření Unií upraveno v nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. prosince 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropských společenství (Úř. věst. 1996, L 56, s. 1; Zvl. vyd. 11/10, s. 45), ve znění nařízení Rady (ES) č. 461/2004 ze dne 8. března 2004 (Úř. věst. L 77, s. 12; Zvl. vyd. 11/10, s. 150, dále jen „nařízení č. 384/96“).

8 Článek 1 nařízení č. 384/96, nadepsaný „Zásady“, ve svých odstavcích 1 a 2 stanovil:

„1. Antidumpingové clo může být uloženo na každý výrobek, jehož propuštění do volného oběhu v [Unii] působí újmu.

2. Výrobek je považován za dumpingový, jestliže je vývozní cena výrobku vyváženého do [Unie] nižší, než je při běžném obchodu srovnatelná cena obdobného výrobku určeného pro spotřebu ve vývozní zemi.“

9 Článek 2 tohoto nařízení, nadepsaný „Stanovení dumpingu“, stanovil v odstavcích 1 až 6 obecná pravidla týkající se stanovování běžné hodnoty výrobku. Tento článek zejména v odstavci 1 stanovil, že tato hodnota „se obvykle zakládá na cenách, které jsou zaplaceny nebo mají být zaplaceny nezávislým odběratelem v zemi vývozu v běžném obchodním styku“.

10 Článek 2 odst. 7 uvedeného nařízení stanovil:

„a) V případě dovozu ze zemí bez tržního hospodářství […] se běžná hodnota určí na základě ceny nebo početně zjištěné hodnoty ve třetí zemi s tržním hospodářstvím nebo ceny, za niž se prodává výrobek z takové třetí země do jiných zemí včetně [Unie], nebo v případě, že to není možné, na jakémkoli jiném přiměřeném základě, včetně ceny skutečně zaplacené nebo kterou je třeba zaplatit za obdobné výrobky [v Unii], která se v případě nutnosti náležitě opraví o přiměřené ziskové rozpětí.

[…]

b) V rámci antidumpingového šetření dovozů z Čínské lidové republiky, […] Vietnamu […] a jakékoli jiné země bez tržního hospodářství, která je členem WTO k datu zahájení šetření, se běžná hodnota určí podle odstavců 1 až 6, pokud se prokáže na základě řádně odůvodněných žádostí jednoho nebo více výrobců, na něž se vztahuje šetření, a v souladu s kritérii a postupy uvedenými v písmenu c), že při výrobě nebo prodeji daného obdobného výrobku převažují pro výrobce nebo více výrobců podmínky tržního hospodářství. V opačném případě se použije písmeno a).

c) Žádost podle písmene b) musí být podána písemnou formou a musí být doložena dostačujícími důkazy o tom, že výrobce působí v podmínkách tržního hospodářství, tzn. jsou-li splněna následující kritéria:

[…]

Rozhodnutí o tom, zda výrobce odpovídá výše uvedeným kritériím, se přijme do tří měsíců od zahájení šetření po zvláštní konzultaci poradního výboru a poté, co výrobní odvětví [Unie] dostanou možnost zaujmout stanovisko. Rozhodnutí zůstává v platnosti během celého řízení.“

11 Článek 3 téhož nařízení, nadepsaný „Zjišťování újmy“, v odstavcích 1, 2 a 5 až 7 stanovil:

„1. Není-li stanoveno jinak, rozumí se pro účely tohoto nařízení výrazem ‚újma‘ podstatná újma výrobnímu odvětví [Unie], její hrozba nebo závažné zpoždění při zavádění některého výrobního odvětví [Unie] a vykládá se podle tohoto článku.

2. Zjištění újmy je založeno na skutečných důkazech a zahrnuje objektivní přezkum jak a) objemu dumpingových dovozů a jejich účinku na ceny obdobných výrobků na trhu [Unie], tak b) následného vlivu těchto dovozů na výrobní odvětví [Unie].

[…]

5. Přezkum účinků dumpingových dovozů na dotčené výrobní odvětví [Unie] zahrnuje posouzení všech relevantních hospodářských činitelů a ukazatelů, které ovlivňují stav daného výrobního odvětví […]

6. Ze všech relevantních důkazů předložených podle odstavce 2 musí vyplývat, že dumpingové dovozy působí újmu ve smyslu tohoto nařízení. K tomu zejména patří důkaz o tom, že objem a/nebo cena zjištěné podle odstavce 3 mají na výrobní odvětví [Unie] nepříznivé účinky ve smyslu odstavce 5 a že tyto účinky dosahují takových rozměrů, že mohou být označeny jako závažné.

7. Jiné známé činitele než dumpingové dovozy, které ve stejnou dobu působí újmu výrobnímu odvětví [Unie], se rovněž zkoumají, aby bylo zajištěno, že újma způsobená těmito jinými činitel[i] nebude přičítána podle odstavce 6 dumpingovým dovozům. V této souvislosti je možno vzít v úvahu následující činitele: objem a ceny dovozů, které nebyly prodávány za dumpingové ceny, snížení poptávky nebo změny struktury spotřeby, restriktivní obchodní praktiky výrobců ve třetích zemích a [v Unii] a hospodářskou soutěž mezi nimi, rozvoj technologie, vývozní výkonnost a produktivitu výrobního odvětví [Unie].“

12 Článek 4 nařízení č. 384/96, nadepsaný „Vymezení výrobního odvětví [Unie]“, v odstavci 1 stanovil:

„Pro účely tohoto nařízení se ‚výrobním odvětvím [Unie]‘ rozumí výrobci obdobných výrobků [v Unii] jako celek nebo ti z nich, jejichž společný výstup představuje podstatnou část celkové výroby těchto výrobků [v Unii] podle čl. 5 odst. 4 […]

[…]“

13 Článek 5 tohoto nařízení, nadepsaný „Zahájení řízení“, v odstavcích 1 a 4 stanovil:

„1. […] zahajuje se šetření ke zjištění existence, stupně a účinku údajného dumpingu na základě písemného podnětu podaného fyzickou nebo právnickou osobou nebo sdružením bez právní subjektivity, které jedná jménem výrobního odvětví [Unie].

[…]

4. Šetření podle odstavce 1 bude zahájeno pouze v případě, že bylo po prozkoumání, do jaké míry podnět podporují nebo odmítají výrobci obdobného výrobku [v Unii], zjištěno, že podnět byl podán výrobním odvětvím [Unie] nebo jeho jménem. Podnět je považován za podaný výrobním odvětvím [Unie] nebo jeho jménem, jestliže je podporován výrobci [v Unii], jejichž souhrnná výroba tvoří více než 50 % celkové výroby obdobného výrobku té části výrobců, kteří podnět výslovně podpořili nebo odmítli. Šetření se však nezahájí, jestliže výrobci [v Unii], kteří podnět výslovně podpořili, představují méně než 25 % celkové výroby obdobného výrobku výrobním odvětvím [Unie].“

14 Článek 9 uvedeného nařízení, nadepsaný „Zastavení řízení bez přijetí opatření; uložení konečného cla“, v odstavcích 5 a 6 stanovil:

„5. Antidumpingové clo se uloží vždy v přiměřené výši bez diskriminace na dovozy výrobků nezávisle na jejich původu, pokud byl zjištěn dumping a způsobení újmy, s výjimkou dovozů krytých závazky podle tohoto nařízení. V nařízení o uložení cla se clo stanoví pro každého dodavatele nebo, není-li to proveditelné, jakož i obecně v případech podle čl. 2 odst. 7 [písm. a)], pro danou dodavatelskou zemi.

V případě použití čl. 2 odst. 7 písm. a) se však stanoví individuální clo pro vývozce, kteří prokáží na základě řádně odůvodněných žádostí, že:

a) v případě plného nebo částečného zahraničního vlastnictví daných podniků nebo společných podniků (*joint ventures*) mohou svobodně repatriovat základní kapitál a zisky;

b) vývozní ceny a množství a prodejní a dodací podmínky jsou svobodně určeny;

c) většinu akcií nebo podílů vlastní soukromé osoby a státní úředníci zasedající ve správní radě nebo zastávající klíčové řídící funkce jsou buď v menšině nebo společnost je dostatečně nezávislá na státní intervenci;

d) převod směnných kursů se provádí podle tržních kursů a

e) státní intervence není takového rozsahu, aby umožňovala obcházení individuálních antidumpingových opatření.

6. Pokud Komise omezí své šetření podle článku 17, nesmí být antidumpingové clo uložené na dovoz vývozcům nebo výrobcům, kteří se přihlásili podle článku 17, ale kteří nebyli zahrnuti do šetření, vyšší než vážené průměrné rozpětí dumpingu, které bylo zjištěno u stran tvořících vzorek. […] Na dovoz vývozců nebo výrobců, kterým bylo postupem podle článku 17 uděleno individuální zacházení, se uloží individuální clo.“

15 Článek 11 téhož nařízení, nadepsaný „Platnost, přezkum a vrácení cla“, v odstavci 8 stanovil:

„[…] dovozce může požádat o vrácení vybraného cla, pokud se prokáže, že dumpingové rozpětí, na je[ho]ž základě bylo clo zaplaceno, bylo odstraněno nebo sníženo natolik, že je nižší než platné clo.

Žádost o vrácení zaplaceného antidumpingového cla podá dovozce Komisi. Žádost se podává prostřednictvím členského státu, na jehož území byly výrobky propuštěny do volného oběhu, ve lhůtě šesti měsíců ode dne, kdy příslušný orgán řádně vyměřil částku uloženého konečného cla, nebo ode dne, kdy příslušný orgán rozhodl o konečném vybrání částek zajištěných v podobě prozatímního cla. Členské státy předají žádost neprodleně Komisi.

[…]“

16 Článek 17 nařízení č. 384/96, nadepsaný „Výběr vzorku“, v odstavcích 1 až 3 stanovil:

„1. V případech, kdy je počet žadatelů, vývozců nebo dovozců, typů výrobků nebo obchodních operací příliš velký, může být šetření omezeno na přiměřený počet stran, výrobků nebo obchodních operací, který se vybere jako statisticky reprezentativní vzorek na základě informací dostupných v době výběru, nebo největší reprezentativní objem výroby, prodeje nebo vývozu, který může být ve stanovené lhůtě přiměřeně přezkoumán.

2. Konečný výběr stran, typů výrobků nebo obchodních operací podle tohoto článku provádí Komise, avšak nejvhodnější je výběr vzorku po projednání s dotčenými stranami a s jejich souhlasem, pokud se tyto strany přihlásí ve lhůtě tří týdnů od zahájení šetření a poskytnou dostatek informací, aby mohl být proveden výběr reprezentativního vzorku.

3. Je-li šetření omezeno v souladu s tímto článkem, vypočítá se nicméně individuální dumpingové rozpětí pro každého vývozce nebo výrobce, který nebyl původně vybrán a který předloží nezbytné informace ve lhůtě stanovené tímto nařízením, pokud není počet vývozců nebo výrobců tak vysoký, že by individuální zjišťování znamenalo příliš velké zatížení a bránilo by včasnému ukončení šetření.“

Nařízení (ES) č. 1972/2002

17 Po svém přijetí bylo nařízení č. 384/96 několikrát změněno. Zejména byl nařízením Rady (ES) č. 1972/2002 ze dne 5. listopadu 2002 (Úř. věst. L 305, s. 1; Zvl. vyd. 11/10, s. 132) změněn čl. 9 odst. 5. Podstatou této změny bylo vložení druhého pododstavce za první pododstavec citovaného čl. 9 odst. 5. V bodě 7 odůvodnění nařízení č. 1972/2002 je toto vložení odůvodněno následujícím způsobem:

„Nařízení č. 384/96 neuvádí kritéria, podle kterých pro vývozce, pro kterého je běžná hodnota stanovena podle čl. 2 odst. 7 písm. a), může být určena individuální celní sazba vypočtená srovnáním této běžné hodnoty s individuálními vývozními cenami vývozce. V zájmu průhlednosti a právní jistoty je třeba stanovit jasná kritéria pro přiznání takového individuálního zacházení. K vývozním cenám vývozců, na které se vztahuje čl. 2 odst. 7 písm. a) nařízení č. 384/96, lze proto přihlížet, pokud jsou vývozní činnosti společnosti volně vymezeny, pokud vlastnictví a řízení společnosti jsou dostatečně nezávislé a pokud státní intervence není takového rozsahu, aby umožňovala obcházení individuálních antidumpingových opatření. Takové individuální zacházení může být například přiznáno vývozcům, u kterých lze prokázat na základě odůvodněných žádostí, že v případě plného nebo částečného zahraničního vlastnictví daných firem nebo společných podniků (*joint ventures*) mohou svobodně repatriovat základní kapitál a zisky; že vývozní ceny a množství a prodejní a dodací podmínky byly svobodně určeny a že převod směnných kursů se provádí podle tržních kursů. Mělo by být rovněž prokázáno, že většinu akcií vlastní soukromé osoby a že státní úředníci zasedající ve správní radě nebo zastávají klíčové řídící funkce jsou buď v menšině nebo že společnost je dostatečně nezávislá na státní intervenci.“

Nařízení č. 1225/2009

18 Později, než nastaly skutkové okolnosti sporů v původních řízeních, bylo nařízení č. 384/96 zrušeno a nahrazeno nařízením Rady (ES) č. 1225/2009 ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. L 343, s. 51), jež vstoupilo v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*, k němuž došlo dne 22. prosince 2009.

19 Formulace čl. 9 odst. 5 nařízení č. 1225/2009 odpovídala v původním znění formulaci čl. 9 odst. 5 nařízení č. 384/96 ve znění nařízení č. 1972/2002.

20 Toto ustanovení bylo ovšem posléze změněno nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 765/2012 ze dne 13. června 2012, kterým se mění nařízení č. 1225/2009 (Úř. věst. L 237, s. 1). V souladu se svým článkem 2 vstoupilo nařízení č. 765/2012 v platnost třetím dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*, k němuž došlo dne 3. září 2012, a použije se jen na šetření zahájená podle nařízení č. 1225/2009 poté, co nařízení č. 765/2012 vstoupilo v platnost. V odůvodnění nařízení č. 765/2012 je provedená změna nařízení č. 1225/2009 odůvodněna následujícím způsobem:

„(1) Dne 28. července 2011 přijal orgán [WTO] pro řešení sporů zprávu odvolacího orgánu a zprávu skupiny odborníků ve znění zprávy odvolacího orgánu (dále jen ‚zprávy‘) ve věci ‚Evropská společenství – konečná antidumpingová opatření uložená na některé spojovací prostředky ze železa nebo oceli pocházející z Číny‘ […].

(2) Ve zprávách bylo mimo jiné shledáno, že čl. 9 odst. 5 [nařízení č. 1225/2009] je v rozporu s čl. 6 odst. 10, čl. 9 odst. 2 a čl. 18 odst. 4 [s články 6.10, 9.2 a 18.4] antidumpingové dohody WTO a s čl. XVI odst. 4 Dohody o WTO. Ustanovení čl. 9 odst. 5 [nařízení č. 1225/2009] stanoví, že jednotliví vyvážející výrobci v zemích bez tržního hospodářství, kterým nebylo přiznáno zacházení

jako v tržním hospodářství podle čl. 2 odst. 7 písm. c) [nařízení č. 1225/2009], budou podléhat celostátní celní sazbě, pokud tito vývozci nemohou prokázat, že splňují podmínky pro individuální zacházení stanovené v čl. 9 odst. 5 základního antidumpingového nařízení.

(3) Odvolací orgán shledal, že čl. 9 odst. 5 [nařízení č. 1225/2009] stanoví domněnku, že vyvážející výrobci působící v zemích bez tržního hospodářství nemají nárok na individuální zacházení a aby byli pro takové zacházení způsobilí, musejí prokázat, že splňují kritéria zkoušky pro individuální zacházení. Podle odvolacího orgánu není pro takovou domněnku v příslušných dohodách WTO stanoven žádný právní základ.

(4) Odvolací orgán však vyjasnil, že při stanovení jediného dumpingového rozpětí a jediného antidumpingového cla pro několik vývozců bude soulad takového stanovení s čl. 6 odst. 10 a čl. 9 odst. 2 [s články 6.10 a 9.2] antidumpingové dohody WTO záviset na situacích, které by naznačovaly, že dva nebo více vývozců, ač právně odlišných, jsou v takovém vztahu, že by měli být považováni za jediný subjekt. […] V tomto ohledu by se podmínky v navrhovaných změnách čl. 9 odst. 5 [nařízení č. 1225/2009], které odrážejí tyto situace, měly chápat s ohledem na vysvětlení odvolacího orgánu, aniž jsou dotčeny podmínky stejného nebo podobného znění v jiných ustanoveních [nařízení č. 1225/2009].

(5) Dne 18. srpna 2011 informovala Unie orgán WTO pro řešení sporů o tom, že zamýšlí provést doporučení a rozhodnutí uvedeného orgánu v tomto sporu způsobem, který respektuje její povinnosti v rámci WTO.

(6) Za tímto účelem je nezbytné změnit ustanovení čl. 9 odst. 5 [nařízení č. 1225/2009].“

Nařízení č. 1515/2001

21 Článek 1 nařízení Rady (ES) č. 1515/2001 ze dne 23. července 2001 o opatřeních, která může Společenství přijmout na základě zprávy přijaté orgánem WTO pro řešení sporů o antidumpingových a antisubvenčních opatřeních (Úř. věst. L 201, s. 10; Zvl. vyd. 11/38, s. 50) stanoví mimo jiné v odstavci 1, že pokud orgán WTO pro řešení sporů přijme zprávu týkající se opatření přijatého Unií na základě své právní úpravy v oblasti antidumpingu, může Rada, pokud to považuje za vhodné, zrušit nebo změnit sporné opatření nebo přijmout jiné zvláštní opatření přiměřené okolnostem daného případu.

22 Článek 3 nařízení č. 1515/2001 stanoví, že „[p]okud není stanoveno jinak, nabývají opatření přijatá na základě tohoto rozhodnutí účinku dnem vstupu v platnost a nezakládají právo na vrácení cla vybraného před tímto datem“.

Spory v původních řízeních a předběžné otázky

Sporná nařízení

23 Dne 7. července 2005 Komise oznámením zveřejněným v *Úředním věstníku Evropské unie* (Úř. věst. C 166, s. 14) oznámila zahájení antidumpingového řízení týkajícího se dovozů některé obuvi se svrškem z usně pocházející z Číny a Vietnamu (dále jen „dotyčné výrobky“) do Unie.

24 Dne 23. března 2006 Komise přijala nařízení (ES) č. 553/2006, kterým se ukládá prozatímní antidumpingové clo z dovozu některé obuvi se svrškem z usně pocházející z Čínské lidové republiky a Vietnamu (Úř. věst. L 98, s. 3, dále jen „prozatímní nařízení“). V souladu se svým článkem 3 vstoupilo toto nařízení v platnost dnem 7. dubna 2006 a mělo se použít po dobu šesti měsíců.

25 V bodech 119 a 120 odůvodnění prozatímního nařízení se uvádí:

„(119) Zúčastněné strany dále tvrdily, že Brazílie a dotčené země mají odlišnou strukturu nákladů, protože některé náklady (výzkum a vývoj, design atd.), které v případě čínských a vietnamských vývozců nesou zákazníci, vznikají samy brazilským výrobcům a jsou zahrnuty do jejich výrobních nákladů.

(120) Opravdu bylo zjištěno, že v některých případech vývozci v dotčených zemích prodávali dotčený výrobek bývalým výrobcům [v Unii], kteří stále nesou výše uvedené položky výrobních nákladů a prodávají výrobek pod svojí vlastní značkou. To ale není důvod k tomu, aby byla Brazílie zamítnuta jako vhodná srovnatelná země, protože při stanovení běžné hodnoty lze použít ohledně těchto nákladů úpravy."

26 Dne 5. října 2006 přijala Rada konečné nařízení, jímž bylo zavedeno konečné antidumpingové clo z uvedeného dovozu.

27 V bodech 132 až 135 odůvodnění konečného nařízení se uvádí:

„(132) Některé zúčastněné strany tvrdily, že by se neměla provést úprava běžné hodnoty s ohledem na výzkum a vývoj, jelikož obdobné částky výdajů na výzkum a vývoj vynaložili rovněž čínští a vietnamští výrobci.

(133) Bylo však zjištěno, že náklady na výzkum a vývoj, které vznikly výrobcům zařazeným do vzorku z dotčených zemí, se týkaly pouze výzkumu a vývoje v souvislosti s výrobou, kdežto v případě Brazílie zahrnovaly rovněž design a testování nových modelů obuvi, tzn. jedná se o jiný druh výdajů na výzkum a vývoj, a proto se považuje za vhodné tuto úpravu zachovat.

(134) Jedna strana rovněž uvedla, že by se měla provést úprava ke zohlednění skutečnosti, že zisk, jehož bylo dosaženo v souvislosti s prodejem výrobcům původního vybavení, je nižší než v případě ostatního prodeje.

(135) Toto tvrzení však nebylo podpořeno nálezy šetření v brazilských společnostech, kde takovýto rozdíl neexistuje. Kromě toho je k rozdílu mezi prodejem výrobcům původního vybavení a prodejem vlastní značky přihlédnuto již v úpravě provedené s ohledem na rozdíly ve výdajích na výzkum a vývoj. Tvrzení bylo proto odmítnuto."

28 Článkem 1 odst. 3 konečného nařízení byla sazba tohoto cla stanovena na 16,5 % pro dotyčné výrobky vyrobené všemi společnostmi usazenými v Číně s výjimkou společnosti Golden Step, pro jejíž výrobky byla sazba stanovena na 9,7 %, a na 10 % pro dotyčné výrobky vyrobené všemi společnostmi usazenými ve Vietnamu.

29 V článku 3 tohoto nařízení bylo dále stanoveno, že toto nařízení vstoupí v platnost prvním dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*, k němuž došlo dne 6. října 2006, a že se použije po dobu dvou let.

30 Dne 5. září 2007 přijala Komise nařízení (ES) č. 1028/2007 o zahájení šetření možného obcházení antidumpingových opatření uložených nařízením č. 1472/2006 na dovozy některé obuvi se svrškem z usně pocházející z Čínské lidové republiky dovozem některé obuvi se svrškem z usně zasílané ze zvláštní administrativní oblasti ČLR Macao bez ohledu na to, zda je u ní deklarován původ ze zvláštní administrativní oblasti ČLR Macao, a o zavedení celní evidence těchto dovozů (Úř. věst. L 234, s. 3).

31 Dne 29. dubna 2008 přijala Rada nařízení (ES) č. 388/2008, kterým se rozšiřují konečná antidumpingová opatření uložená nařízením č. 1472/2006 na dovoz některé obuvi se svrškem z usně pocházející z Čínské lidové republiky na dovoz téhož výrobku zasílaného ze zvláštní administrativní oblasti ČLR Macao bez ohledu na to, zda je u něj deklarován původ ze zvláštní administrativní oblasti ČLR Macao (Úř. věst. L 117, s. 1).

32 Oznámením zveřejněným v *Úředním věstníku Evropské unie* dne 3. října 2008 (Úř. věst. C 251, s. 21) oznámila Komise zahájení přezkumu před pozbytím platnosti antidumpingových opatření vztahujících se na dovoz některé obuvi se svrškem z usně pocházející z Číny a z Vietnamu.

33 Dne 22. prosince 2009 přijala Rada prodlužující nařízení, jímž bylo uloženo konečné antidumpingové clo na dovoz dotyčných výrobků rozšířené – na základě uvedeného přezkumu – na dovozy zasílané ze zvláštní administrativní oblasti Čínské lidové republiky Macao bez ohledu na to, zda je u ní deklarován původ z této zvláštní administrativní oblasti.

34 Článkem 1 odst. 3 a 4 prodlužujícího nařízení byla sazba tohoto cla stanovena na 16,5 % pro dotyčné výrobky vyrobené všemi společnostmi usazenými v Číně s výjimkou společnosti Golden Step, jakož i pro dotyčné výrobky zasílané z Macaa, na 9,7 % pro výrobky vyrobené společností Golden Step a na 10 % pro dotyčné výrobky vyrobené všemi společnostmi usazenými ve Vietnamu.

35 V článku 2 prodlužujícího nařízení bylo dále stanoveno, že prodlužující nařízení vstoupí v platnost prvním dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*, k němuž došlo dne 30. prosince 2009, a že se použije po dobu patnácti měsíců.

Následná soudní řízení

36 Dvěma rozsudky ze dne 4. března 2010, Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (T-401/06, EU:T:2010:67) a Zhejiang Aokang Shoes a Wenzhou Taima Shoes v. Rada (T-407/06 a T-408/06, EU:T:2010:68), zamítl Tribunál Evropské unie tři žaloby směřující ke zrušení konečného nařízení, které podaly některé společnosti usazené v Číně, které vyrábějí a vyvážejí dotyčné výrobky.

37 Dvěma rozsudky ze dne 2. února 2012, Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (C-249/10 P, EU:C:2012:53), a ze dne 15. listopadu 2012, Zhejiang Aokang Shoes v. Rada (C-247/10 P, EU:C:2012:710), Soudní dvůr, k němuž byly podány kasační opravné prostředky proti uvedeným dvěma rozsudkům Tribunálu, tyto rozsudky zrušil a zrušil i konečné nařízení v rozsahu, v němž se vztahovalo na navrhovatelky ve věcech, ve kterých byly vydány citované rozsudky.

38 V uvedených rozsudcích Soudní dvůr předně rozhodl, že konečné nařízení trpí vadou spočívající v tom, že Komise porušila povinnost, kterou má podle čl. 2 odst. 7 písm. b) a c) nařízení č. 384/96, a sice povinnost posoudit žádosti výrobců žádajících přiznání zacházení jako v tržním hospodářství a rozhodnout o každé takové žádosti ve lhůtě tří měsíců od zahájení šetření, a to i v případě, že se tento orgán rozhodl použít pro účely výpočtu individuálních dumpingových rozpětí výběr vzorku podle článku 17 tohoto nařízení a že výrobci, kteří podali zmíněné žádosti, nebyli součástí zvoleného vzorku [v tomto smyslu viz rozsudky Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada, C-249/10 P, EU:C:2012:53, body 36 až 40, a Zhejiang Aokang Shoes v. Rada, C-247/10 P, EU:C:2012:710, body 29 až 34].

39 Dále Soudní dvůr konstatoval, že není vyloučeno, že takové posouzení mohlo vést k tomu, že by navrhovatelkám ve věcech, ve kterých byly vydány citované rozsudky, bylo posléze uloženo konečné antidumpingové clo odlišné od cla ve výši 16,5 %, které se na ně vztahuje podle čl. 1 odst. 3 konečného nařízení. Tímto ustanovením bylo totiž konečné antidumpingové clo v sazbě 9,7 % uloženo pouze jedinému čínskému výrobci zařazenému do vzorku vybraného Komisí, kterému bylo přiznáno zacházení jako v tržním hospodářství, a sice společnosti Golden Step. Kdyby ovšem Komise konstatovala, že podmínky tržního hospodářství převažují i v případě zmíněných navrhovatelek, které

nebyly součástí vzorku, ale požádaly o přiznání téhož zacházení, musela by se daná sazba vztahovat i na ně, jelikož individuální dumpingové rozpětí nebylo možné vypočítat [v tomto smyslu viz rozsudky Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada, C-249/10 P, EU:C:2012:53, bod 42, a Zhejiang Aokang Shoes v. Rada, C-247/10 P, EU:C:2012:710, bod 36].

40 Nakonec dospěl Soudní dvůr k závěru, že není namístě omezit časové účinky výkladu nařízení č. 384/96 provedeného v bodě 38 uvedeného rozsudku (rozsudek Zhejiang Aokang Shoes v. Rada, C-247/10 P, EU:C:2012:710, body 39 až 41).

Věc C-659/13

41 Předběžnou žádostí podle článku 236 celního kodexu, předloženou celní a daňové správě Spojeného království dne 30. června 2010, požádala společnost Clark o vrácení antidumpingového cla zaplaceného z dovozu dotyčných výrobků do Unie v období od 1. července 2007 do dubna 2010. Tuto žádost odůvodnila neplatností konečného nařízení a dotyčný správní orgán vyzvala, aby rozhodování o této otázce přerušil až do vydání rozsudků Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (C-249/10 P, EU:C:2012:53) a Zhejiang Aokang Shoes v. Rada (C-247/10 P, EU:C:2012:710).

42 Žádostí podle článku 236 celního kodexu, předloženou téže správě dne 2. března 2012, zopakovala společnost Clark svou předchozí žádost a rozšířila období, za které žádala o vrácení zaplaceného antidumpingového cla, až do 31. srpna 2010. Dotčená částka dosahuje 42 592 829,52 libry šterlinků (GBP) (přibližně 60 milionů eur).

43 Rozhodnutím ze dne 13. března 2013 zamítla celní a daňová správa Spojeného království žádosti předložené společností Clark. Své rozhodnutí založila na dvou důvodech, z nichž první vycházel z toho, že rozsudky Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (C-249/10 P, EU:C:2012:53) a Zhejiang Aokang Shoes v. Rada (C-247/10 P, EU:C:2012:710) zrušil Soudní dvůr konečné nařízení jen v rozsahu, v němž se týkalo navrhovatelek ve věcech, ve kterých byly citované rozsudky vydány, a druhý z toho, že žádný z výrobků dovážených společností Clark do Unie nepocházel od řečených navrhovatelek.

44 Dne 11. dubna 2013 podala společnost Clark proti tomuto rozhodnutí žalobu k First-tier Tribunal (Tax Chamber) [soud prvního stupně (daňověprávní oddělení)].

45 Uvedený soud má pochybnosti o platnosti konečného nařízení, zejména s ohledem na rozsudky Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (C-249/10 P, EU:C:2012:53) a Zhejiang Aokang Shoes v. Rada (C-247/10 P, EU:C:2012:710). Klade si též otázku, jakým způsobem je třeba vykládat článek 236 celního kodexu.

46 Za těchto podmínek se soud First-tier Tribunal (Tax Chamber) [soud prvního stupně (daňověprávní oddělení)] rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Je konečné nařízení neplatné v rozsahu, v němž je v rozporu s čl. 2 odst. 7 písm. b) a s čl. 9 odst. 5 nařízení č. 384/96, jelikož Komise neposoudila žádosti o zacházení jako v tržním hospodářství a o individuální zacházení předložené vyvážejícími výrobci z Číny a Vietnamu, kteří nebyli zařazeni do vzorku podle článku 17 nařízení č. 384/96?

2) Je konečné nařízení neplatné v rozsahu, v němž je v rozporu s čl. 2 odst. 7 písm. c) nařízení č. 384/96, jelikož Komise nerozhodla do tří měsíců od zahájení posuzování žádostí o zacházení jako v tržním hospodářství předložených vyvážejícími výrobci z Číny a Vietnamu, kteří nebyli zařazeni do vzorku podle článku 17 nařízení č. 384/96?

3) Je konečné nařízení neplatné v rozsahu, v němž je v rozporu s čl. 2 odst. 7 písm. c) nařízení č. 384/96, jelikož Komise nerozhodla do tří měsíců od zahájení posuzování žádostí o zacházení jako v tržním hospodářství předložených vyvážejícími výrobci z Číny a Vietnamu, kteří byli zařazeni do vzorku podle článku 17 nařízení č. 384/96?

4) Je konečné nařízení neplatné v rozsahu, v němž je v rozporu s článkem 3, čl. 4 odst. 1, čl. 5 odst. 4 a článkem 17 nařízení č. 384/96, jelikož s Komisí nespolupracoval dostatečný počet výrobců výrobního odvětví Unie k tomu, aby bylo Komisi umožněno správně posoudit újmu, a v důsledku toho příčinnou souvislost?

5) Je konečné nařízení neplatné v rozsahu, v němž je v rozporu s čl. 3 odst. 2 nařízení č. 384/96 a s článkem 296 SFEU, jelikož z důkazů ve vyšetřovacím spise vyplývá, že újma výrobního odvětví Unie byla stanovena na základě věcně chybných údajů, a jelikož konečné nařízení neposkytuje žádné vysvětlení, proč nebylo k těmto důkazům přihlédnuto?

6) Je konečné nařízení neplatné v rozsahu, v němž je v rozporu s čl. 3 odst. 7 nařízení č. 384/96, jelikož účinky jiných činitelů, o kterých je známo, že mohou působit újmu, nebyly správně odděleny a odlišeny od účinků údajně dumpingových dovozů?

7) V jakém rozsahu se mohou soudy členských států dovolávat výkladu konečného nařízení provedeného Soudním dvorem ve věcech Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (C-249/10 P, EU:C:2012:53), jakož i Zhejiang Aokang Shoes v. Rada (C-247/10 P, EU:C:2012:710) za účelem rozhodnutí, že clo nebylo dlužné ze zákona ve smyslu článku 236 celního kodexu u společností, které stejně jako navrhovatelky ve věcech, v nichž byly vydány citované rozsudky Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada a Zhejiang Aokang Shoes v. Rada, nebyly zařazeny do vzorku, ale jejichž žádosti o zacházení jako v tržním hospodářství a o individuální zacházení nebyly posouzeny?“

Věc C-34/14

47 Prostřednictvím tří žádostí podle článku 236 celního kodexu, předložených hlavnímu celnímu úřadu v Norimberku ve dnech 21. prosince 2011 a 20. ledna 2012, požádala společnost Puma o vrácení antidumpingového cla zaplaceného z dovozu dotyčných výrobků do Unie v období od 7. dubna 2006 do 1. dubna 2011, a to z důvodu neplatnosti sporných nařízení. Dotčená částka v té době dosahovala 5 100 983,90 eura.

48 Rozhodnutím ze dne 5. července 2012 zamítl hlavní celní úřad v Norimberku žádosti společnosti Puma. Toto rozhodnutí založil na dvou důvodech, z nichž první vycházel z toho, že rozsudkem Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (C-249/10 P, EU:C:2012:53) zrušil Soudní dvůr konečné nařízení jen v rozsahu, v němž se týkalo navrhovatelek ve věcech, ve kterých byl vydán citovaný rozsudek, a druhý z toho, že žádný z výrobků dovážených společností Puma do Unie nepocházel od řečených navrhovatelek.

49 Prostřednictvím odvolání podaného k hlavnímu celnímu úřadu v Norimberku dne 18. července 2012 požádala společnost Puma znovu o vrácení zaplaceného antidumpingového cla. Upravila ovšem dotčenou částku na 5 059 386,70 eura.

50 Po zamítnutí tohoto odvolání rozhodnutím ze dne 13. listopadu 2012 podala společnost Puma žalobu k Finanzgericht München (finanční soud v Mnichově).

51 Uvedený soud má pochybnosti o platnosti sporných nařízení, zejména s ohledem na rozsudky Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (C-249/10 P, EU:C:2012:53) a Zhejiang Aokang Shoes v. Rada (C-247/10 P, EU:C:2012:710). V tomto rámci se zabývá otázkou, zda jsou sporná nařízení

a některá ustanovení nařízení č. 384/96, která tato nařízení provádějí, v souladu s antidumpingovou dohodou WTO. Konečně si klade též otázku, jakým způsobem je třeba vykládat článek 236 celního kodexu.

52 Za těchto podmínek se Finanzgericht München (finanční soud v Mnichově) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Jsou konečné nařízení a prodlužující nařízení jako celek platná v rozsahu, v němž nebyla zrušena rozsudky Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (C-249/10 P, EU:C:2012:53), jakož i Zhejiang Aokang Shoes v. Rada (C-247/10 P, EU:C:2012:710)?

2) Pro případ, že na první otázku je nutno odpovědět záporně, ale uvedená nařízení nejsou neplatná v celém rozsahu:

a) Vzhledem ke kterým vývozcům a výrobcům z Čínské lidové republiky a Vietnamu, od kterých společnost Puma odebírala v letech 2006 až 2011 zboží, jsou konečné nařízení a prodlužující nařízení neplatná?

b) Představuje úplné nebo částečné prohlášení neplatnosti uvedených nařízení nepředvídatelnou okolnost nebo vyšší moc ve smyslu čl. 236 odst. 2 druhého pododstavce celního kodexu?“

K předběžným otázkám

K přípustnosti

53 Rada a Komise tvrdí, že společnosti Clark a Puma nemohou oprávněně namítat neplatnost sporných nařízení před předkládajícími soudy, a že tudíž musí být otázky položené těmito soudy a týkající se platnosti těchto nařízení prohlášeny za nepřípustné.

54 V první řadě Komise tvrdí, že takové právnické osoby, jako jsou společnosti Clark a Puma, jsou spornými nařízeními osobně dotčeny, takže se mohly domáhat jejich zrušení přímo u unijního soudu.

55 V tomto ohledu je třeba nejprve poukázat na to, že věci v původních řízeních navazují na žádosti o vrácení antidumpingového cla zaplaceného na základě sporných nařízení, které společnosti Clark a Puma podaly k příslušným vnitrostátním celním orgánům podle článku 236 celního kodexu a které tyto orgány posléze zamítly. V návaznosti na tato zamítavá rozhodnutí využily společnosti Clark a Puma práva podat opravný prostředek přiznaného jim článkem 243 celního kodexu, a to za podmínek stanovených vnitrostátním právem.

56 Podle ustálené judikatury přitom obecná zásada, která každému jednotlivci zaručuje právo dovolávat se v rámci řízení o žalobě proti vnitrostátnímu opatření nepříznivě zasahujícímu do jeho právního postavení neplatnosti unijního aktu, jenž je základem tohoto opatření, nebrání tomu, aby takové právo podléhalo podmínce, že dotyčný neměl právo domáhat se jeho zrušení přímo u unijního soudu podle článku 263 SFEU. Namítnutí neplatnosti dotčeného aktu danou osobou před příslušným vnitrostátním soudem by ovšem bránila jen situace, kdy lze dospět k závěru o tom, že žaloba takové osoby na zrušení tohoto aktu by bez jakékoli pochybnosti byla přípustná (v tomto smyslu viz rozsudky TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90, bod 23; Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, body 28 a 29, jakož i TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, bod 18).

57 Namítnutí neplatnosti sporných nařízení takovými právnickými osobami, jako jsou společnosti Clark a Puma, před předkládajícími soudy by tudíž bránila jen situace, kdyby bylo možné dospět k závěru, že tyto osoby jsou bez jakékoli pochybnosti bezprostředně a osobně dotčeny spornými nařízeními ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU.

58 Dále je třeba poukázat na to, že taková nařízení, jako jsou sporná nařízení, mají normativní charakter, neboť se vztahují obecně na dotčené hospodářské subjekty (v tomto smyslu viz rozsudky Allied Corporation a další v. Komise, 239/82 a 275/82, EU:C:1984:68, body 11 a 12, jakož i TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, bod 18).

59 Konečně je třeba připomenout, že Soudní dvůr ve své judikatuře identifikoval několik kategorií hospodářských subjektů, které mohou být osobně dotčeny nařízením o uložení antidumpingového cla, aniž je tím dotčena možnost osobního dotčení jiných subjektů z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ně zvláštní a které je charakterizují ve vztahu k ostatním osobám (v tomto smyslu viz rozsudky Extramet Industrie v. Rada, C-358/89, EU:C:1991:214, bod 16, a TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, bod 22).

60 Zaprvé mohou být osobně dotčeni ti výrobci a vývozci dotyčného výrobku, kterým byly přičítány dumpingové praktiky, jelikož použili údaje pocházející z jejich obchodní činnosti (rozsudek Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, bod 30 a citovaná judikatura).

61 Zadruhé tak tomu může být i v případě dovozců dotyčného výrobku, jejichž ceny dalších prodejů byly vzaty v úvahu pro výpočet vývozních cen, a kteří jsou v důsledku toho dotčeni závěry ohledně existence dumpingové praktiky (rozsudky Nashua Corporation a další v. Komise a Rada, C-133/87 a C-150/87, EU:C:1990:115, bod 15; Gestetner Holdings v. Rada a Komise, C-156/87, EU:C:1990:116, bod 18, jakož i TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, bod 20).

62 Zatřetí tak tomu může být i v případě dovozců ve spojení s vývozci dotyčného výrobku, a to zejména v případě, kdy byla vývozní cena vypočtena na základě cen dalšího prodeje na unijním trhu uplatňovaných těmito dovozci, a v případě, kdy bylo vlastní antidumpingové clo vypočteno na základě těchto cen dalšího prodeje (rozsudky Neotype Techmashexport v. Komise a Rada, C-305/86 a C-160/87, EU:C:1990:295, body 19 a 20, jakož i TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, bod 21).

63 V projednávaných věcech je nesporné, že společnosti Clark a Puma nebyly ve sporných nařízeních označeny jako výrobci nebo vývozci dotyčného výrobku ve smyslu judikatury citované v bodě 60 tohoto rozsudku. Komise navíc ve svém vyjádření uvedla, že netvrdí, že by společnost Puma byla dovozcem ve spojení ve smyslu judikatury citované v bodě 62 tohoto rozsudku. Z jejích písemných i ústních vyjádření naopak vyplývá, že podle ní se společnosti Clark a Puma vyznačují zvláštním modelem podnikání, a sice modelem „original equipment manufacturer“ (OEM), tedy modelem podniku, který pod vlastní značkou uvádí na trh výrobky vyrobené jinými podniky, což je okolnost, k níž bylo ve sporných nařízeních přihlédnuto.

64 V této souvislosti je pravda, že Soudní dvůr za zvláštních okolností již konstatoval – s ohledem na judikaturu citovanou v bodě 61 tohoto rozsudku – že subjekt, který si zvolil výše zmíněný model podnikání, je třeba považovat za subjekt osobně dotčený nařízením, jímž bylo uloženo antidumpingové clo (v tomto smyslu viz rozsudky Nashua Corporation a další v. Komise a Rada, C-133/87 a C-150/87, EU:C:1990:115, body 3 a 17 až 20, jakož i Gestetner Holdings v. Rada a Komise, C-156/87, EU:C:1990:116, body 3 a 20 až 23).

65 V projednávaných případech je nicméně zjevné, že na základě bodů 119 a 120 odůvodnění prozatímního nařízení a bodů 132 až 135 odůvodnění konečného nařízení, jimiž Komise argumentuje, nelze dospět k závěru, že by společnosti Clark a Puma byly v situaci obdobné té, v jaké byly vydány rozsudky citované v předchozím bodě tohoto rozsudku, a tudíž ani, že by se mohly bez jakékoli pochybnosti domáhat zrušení sporných nařízení přímo u unijního soudu.

66 Zatímco totiž v rozsudcích Nashua Corporation a další v. Komise a Rada (C-133/87 a C-150/87, EU:C:1990:115) a Gestetner Holdings v. Rada a Komise (C-156/87, EU:C:1990:116) Rada přímo zohlednila individuální situaci některých dodavatelů žalobkyň, jimž bylo uloženo antidumpingové clo, není v bodech odůvodnění prozatímního nařízení a konečného nařízení citovaných v předchozím bodě tohoto rozsudku zmíněn žádný konkrétní subjekt a je v nich částečně odkázáno na zjištění týkající se brazilských společností.

67 Ve druhé řadě Rada a Komise tvrdí, že společnostem Clark a Puma nesmí být přiznáno právo namítat neplatnost sporných nařízení v rámci takových řízení, jaká byla zahájena před předkládajícími soudy, jelikož měly možnost požádat o vrácení zaplaceného antidumpingového cla podle čl. 11 odst. 8 nařízení č. 384/96, ale ve lhůtě šesti měsíců, která je pro tyto účely stanovena, této možnosti nevyužily.

68 V této souvislosti je ovšem třeba nejprve konstatovat, že ani znění čl. 11 odst. 8 nařízení č. 384/96, ani znění článku 236 celního kodexu, z nichž společnosti Clark a Puma vycházely při podání žalob ve věcech v původních řízeních, neposkytují sebemenší normativní oporu pro možný závěr, že dovozci, kteří nevyužili postupu podle čl. 11 odst. 8 nařízení č. 384/96 ve lhůtě stanovené pro tyto účely, nemají, respektive pozbyli právo žádat o použití postupu stanoveného v článku 236 celního kodexu.

69 Dále je třeba poukázat – stejně jako učinil generální advokát v bodech 53 a 54 svého stanoviska – na to, že účel postupu zavedeného v čl. 11 odst. 8 nařízení č. 384/96 je jiný než účel postupu stanoveného v článku 236 celního kodexu. Účelem postupu upraveného článkem 11 odst. 8 nařízení č. 384/96 je totiž umožnit dovozcům, kteří zaplatili antidumpingové clo, požádat Komisi – prostřednictvím příslušných vnitrostátních orgánů – o jeho vrácení, pokud se prokáže, že dumpingové rozpětí, na jehož základě bylo clo zaplaceno, bylo odstraněno nebo sníženo natolik, že je nižší než platné clo. Při tomto postupu nezpochybňují dovozci legalitu uloženého antidumpingového cla, ale poukazují na změnu situace, která má přímý vliv na původně stanovené dumpingové rozpětí. Naproti tomu postup stanovený v článku 236 celního kodexu umožňuje těmto dovozcům žádat o vrácení zaplaceného dovozního nebo vývozního cla, jestliže se zjistí, že v době, kdy bylo zaplaceno, nebylo toto clo dlužné ze zákona.

70 Konečně i systematika těchto dvou postupů je zcela odlišná. Konkrétně postup zavedený článkem 11 odst. 8 nařízení č. 384/96 spadá do pravomocí Komise a lze jej uplatnit jen ve lhůtě šesti měsíců ode dne, kdy příslušný orgán řádně vyměřil částku uloženého konečného cla, zatímco postup upravený v článku 236 celního kodexu spadá do pravomocí vnitrostátních celních orgánů a lze jej uplatnit ve lhůtě tří let ode dne, kdy byla částka cla sdělena dlužníkovi.

71 Ve třetí řadě Rada a Komise tvrdí, že společnostem Clark a Puma nesmí být přiznána možnost namítat v rámci takové námitky neplatnosti, jaká směřuje proti sporným nařízením, porušení ustanovení nařízení č. 384/96 týkajících se žádostí o zacházení jako v tržním hospodářství nebo o individuální zacházení. To by totiž vedlo k tomu, že dovozcům bude umožněno dovolávat se práv subjektivní povahy zavedených tímto nařízením výlučně ku prospěchu výrobců a vývozců dotčených antidumpingovým šetřením.

72 Tato argumentace je v daném kontextu irelevantní. Společnosti Clark a Puma totiž nejsou v postavení osoby, která se u unijního soudu domáhá zrušení nařízení, jímž bylo uloženo antidumpingové clo, nýbrž v postavení osoby, která před vnitrostátním soudem namítá neplatnost takového nařízení v rámci řízení o žalobě podané proti vnitrostátnímu opatření přijatému na základě onoho aktu, jehož napadení u unijního soudu z její strany by nebylo zjevně přípustné.

73 Jak podotkl generální advokát v bodě 59 svého stanoviska, takoví dovozci jako společnosti Clark a Puma, kteří zaplatili antidumpingové clo, mají přitom nesporný vlastní zájem i legitimaci k tomu, aby v takových řízeních, jako jsou původní řízení, namítali, že nařízení o zavedení tohoto cla jsou neplatná, neboť dané clo bylo uloženo, aniž Komise předem rozhodla – podle pravidel stanovených nařízením č. 384/96 – o žádostech o zacházení jako v tržním hospodářství nebo o individuální zacházení,

podaných výrobci či vývozci dotyčných výrobků. Nepřihlédnutí k těmto žádostem může totiž mít negativní dopad na antidumpingové clo nakonec uložené v daném řízení na výrobky dotčených subjektů [v tomto smyslu viz rozsudky Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada, C-249/10 P, EU:C:2012:53, bod 42, a Zhejiang Aokang Shoes v. Rada, C-247/10 P, EU:C:2012:710, bod 36].

74 S ohledem na všechny výše rozvedené úvahy je třeba učinit závěr, že společnosti Clark a Puma je třeba považovat za společnosti, jež mají právo namítat před předkládajícími soudy neplatnost sporných nařízení, takže položené předběžné otázky související s touto problematikou jsou přípustné.

K otázkám týkajícím se platnosti konečného nařízení

75 Podstatou první až šesté otázky ve věci C-659/13, jakož i první otázky a druhé otázky *sub* a) ve věci C-34/14, které položily předkládající soudy a jimiž je třeba se zabývat společně, je, zda je konečné nařízení z různých důvodů v rozporu s článkem 296 SFEU, jakož i s čl. 2 odst. 7 písm. b), čl. 2 odst. 7 písm. c), čl. 3 odst. 1, 2 a 5 až 7, čl. 4 odst. 1, čl. 5 odst. 4, čl. 9 odst. 5, čl. 9 odst. 6 nebo s článkem 17 nařízení č. 384/96, posuzovanými jednotlivě v případě některých článků či ustanovení nebo ve vzájemné souvislosti v jiných případech.

Úvodní poznámky

76 Úvodem je třeba konstatovat, že některé důvody, které vedly předkládající soud ve věci C-659/13 k položení otázky, zda je konečné nařízení neplatné, se týkají šetření Komise, jež vedlo k přijetí tohoto nařízení (první až čtvrtá otázka). Další důvody se týkají samotného nařízení (pátá a šestá otázka). Dotčené nařízení je přitom aktem Rady. Toto nařízení dále v zásadě potvrdilo metodiku i postupy, pro které se rozhodla Komise v rámci tohoto šetření, jakož i hodnocení a závěry, které z nich Komise dovodila v prozatímním nařízení.

77 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že předmětem všech těchto otázek předkládajícího soudu není jen činnost Komise, jak výslovně plyne z daných otázek, nýbrž i činnost Rady. Stejným způsobem je ostatně třeba chápat i otázky položené ve věci C-34/14. Ve znění těchto otázek totiž nejsou sice přesně uvedeny jednotlivé důvody neplatnosti, jimiž se předkládající soud zabývá, avšak na základě jeho předkládacího rozhodnutí lze konstatovat, že i některé z těchto důvodů cílí na šetření vedené Komisí a jiné na závěry z nich dovozené Radou v konečném nařízení.

78 Dále se předkládající soud ve věci C-34/14 dotazuje v rámci první otázky a druhé otázky *sub* a) i na platnost prodlužujícího nařízení. Z jeho předkládacího rozhodnutí přitom vyplývá, že tento soud neuvádí v této souvislosti žádný jiný možný důvod neplatnosti než důvody, které v něm vyvolaly pochybnosti o platnosti konečného nařízení.

79 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že prodlužující nařízení bude moci být případně považováno za neplatné jen potud, pokud k závěru o úplné nebo částečné neplatnosti povede posouzení otázek týkajících se konečného nařízení.

80 Konečně se předkládající soud ve věci C-34/14 v rámci otázek týkajících se platnosti konečného nařízení odvolává na antidumpingovou dohodu WTO a na některá rozhodnutí a doporučení orgánu WTO pro řešení sporů, které mohou mít podle jeho závěrů dopad na platnost tohoto nařízení.

81 Za těchto podmínek je nutné nejprve určit, zda lze v projednávané věci na uvedenou dohodu a uvedená rozhodnutí a doporučení orgánu WTO pro řešení sporů odkazovat, potažmo zda je třeba platnost konečného nařízení posuzovat s přihlédnutím k nim.

82 V prvním sledu z čl. 216 odst. 2 SFEU plyne, že unijní orgány jsou vázány mezinárodními dohodami, které Unie uzavřela, a tyto dohody mají přednost před akty, které unijní orgány vydávají (rozsudek Intertanko a další, C-308/06, EU:C:2008:312, bod 42 a citovaná judikatura).

83 V daném případě jsou unijní orgány vzhledem k tomu, že Unie je stranou antidumpingové dohody WTO, touto dohodou vskutku vázány.

84 Ve druhém sledu z ustálené judikatury vyplývá, že ustanovení mezinárodní dohody, jejíž stranou je Unie, se lze na podporu žaloby na neplatnost aktu unijního sekundárního práva nebo námitky vycházející z neplatnosti takového aktu anebo žaloby na náhradu škody dovolávat pouze za podmínky, že povaha a systematika této dohody tomu nebrání a že dovolávaná ustanovení jsou z hlediska svého obsahu bezpodmínečná a dostatečně přesná (v tomto smyslu viz rozsudky Intertanko a další, C-308/06, EU:C:2008:312, body 43 a 45, jakož i FIAMM a další v. Rada a Komise, C-120/06 P a C-121/06 P, EU:C:2008:476, body 110 a 120).

85 Soudní dvůr přitom několikrát zopakoval, že dohody WTO nepatří s ohledem na svou povahu a strukturu v zásadě k normám, ve vztahu k nimž lze přezkoumávat legalitu aktů unijních orgánů (v tomto smyslu viz rozsudky Portugalsko v. Rada, C-149/96, EU:C:1999:574, bod 47, a Komise v. Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, bod 38).

86 Soudní dvůr poukázal totiž na to, že pokud by měl soulad unijního práva s dohodami WTO zajistit přímo unijní soud, byly by normotvorné nebo výkonné unijní orgány zbaveny rozhodovacího prostoru, který mají podobné orgány obchodních partnerů Unie. Je totiž nesporné, že některé smluvní strany, mezi které patří nejvýznamnější obchodní partneři Unie, vyvodily ve světle předmětu a cíle dohod WTO právě ten závěr, že tyto dohody nepatří mezi normy, ve vztahu k nimž jejich soudní orgány přezkoumávají legalitu pravidel vnitrostátního práva. Takový nedostatek reciprocity – pokud by byl připuštěn – by mohl ohrozit rovnováhu při použití dohod WTO (rozsudky Portugalsko v. Rada, C-149/96, EU:C:1999:574, body 43 až 46, a Komise v. Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, bod 39).

87 Ve dvou situacích ovšem Soudní dvůr výjimečně připustil, že případný přezkum legality unijního aktu a aktů přijatých k jeho provedení vzhledem k dohodám WTO přísluší unijnímu soudu. V první řadě jde o případ, kdy Unie zamýšlela splnit určitý závazek, který přijala v rámci těchto dohod, a ve druhé řadě o případ, kdy dotčený unijní akt výslovně odkazuje na konkrétní ustanovení uvedených dohod (v tomto smyslu viz rozsudek Komise v. Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, body 40 a 41 a citovaná judikatura).

88 Je tudíž třeba určit, zda se o některý z nich jedná v projednávaných věcech.

89 V této souvislosti je třeba nejprve konstatovat, že ani čl. 9 odst. 5 druhý pododstavec nařízení č. 384/96, jehož se týkají otázky předkládajícího soudu ve věci C-34/14, ani ostatně žádný jiný článek tohoto nařízení neodkazují na žádné konkrétní ustanovení těchto dohod.

90 Dále je třeba poznamenat, že v bodě 5 odůvodnění nařízení č. 384/96 je sice uvedeno, že by ustanovení antidumpingové dohody WTO měla být „co nejvíce“ přejata do unijního práva, avšak tento výraz je třeba chápat v tom smyslu, že i když unijní normotvůrce zamýšlel při přijetí nařízení č. 384/96 zohlednit pravidla antidumpingové dohody, neprojevil úmysl přistoupit k provedení každého z těchto pravidel v uvedeném nařízení (rozsudek Komise v. Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, bod 52).

91 Konkrétně Soudní dvůr již poukázal na to, že čl. 2 odst. 7 nařízení č. 384/96 je výrazem vůle unijního normotvůrce zaujmout v této oblasti přístup vlastní unijnímu právnímu řádu, a to zavedením zvláštního režimu stanovícího podrobná pravidla pro výpočet běžné hodnoty v případě dovozů ze

zemí bez tržního hospodářství (v tomto smyslu viz rozsudek Komise v. Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, body 47 až 50 a 53). Ustanovení čl. 9 odst. 5 druhého pododstavce nařízení č. 384/96 odkazují přitom na čl. 2 odst. 7 tohoto nařízení a jsou nedílnou součástí jím zavedeného režimu.

92 Je tudíž třeba učinit závěr, že pro účely zpochybnění legality konečného nařízení nelze na antidumpingovou dohodu WTO odkazovat.

93 Ve třetím sledu je třeba určit, zda tento závěr mohou zpochybnit dvě zprávy orgánu WTO pro řešení sporů, na které odkazuje zmíněný předkládající soud. První zpráva se týká věci „Evropská společenství – konečná antidumpingová opatření uložená na některé spojovací prostředky ze železa nebo oceli pocházející z Číny (WT/DS397/R)“, jak již bylo uvedeno výše v bodě 20 tohoto rozsudku. Druhá zpráva, která v některých ohledech přebírá z první zprávy to podstatné, se týká věci „Evropská unie – antidumpingová opatření na některé obuvnické výrobky z Číny (WT/DS405/R)“ a vyjadřuje se mimo jiné ke slučitelnosti sporných nařízení s dohodami WTO.

94 V tomto ohledu z judikatury plyne, že s ohledem na povahu a uspořádání systému řešení sporů zavedeného dohodami WTO a na významné místo, které tento systém vyhrazuje jednáním mezi smluvními stranami, nemůže unijní soud každopádně přezkoumávat legalitu či platnost unijních aktů vzhledem k pravidlům WTO, dokud neuplynula přiměřená lhůta stanovená Unii k provedení rozhodnutí nebo doporučení orgánu WTO pro řešení sporů konstatujícího nedodržení uvedených pravidel, jinak by tato lhůta byla zbavena účinku (v tomto smyslu viz rozsudky Biret International v. Rada, C-93/02 P, EU:C:2003:517, bod 62, jakož i X a X BV, C-319/10 a C-320/10, EU:C:2011:720, bod 41).

95 Navíc pouhá skutečnost, že tato lhůta uplynula, neznamená, že Unie vyčerpala možnosti stanovené zmíněným systémem řešení sporů k nalezení řešení sporu mezi ní a jinými stranami. Za těchto podmínek by stanovení povinnosti unijnímu soudu přezkoumávat – v důsledku pouhé skutečnosti, že tato lhůta uplynula – legalitu či platnost dotčených unijních opatření vzhledem k pravidlům WTO a k rozhodnutím a doporučením orgánu WTO pro řešení sporů konstatujícím jejich nedodržení mohlo zapříčinit oslabení pozice Unie při hledání řešení sporu, které by bylo zároveň v souladu s pravidly WTO i vzájemně přijatelné pro strany sporu (v tomto smyslu viz rozsudky Van Parys, C-377/02, EU:C:2005:121, body 51 a 54; FIAMM a další v. Rada a Komise, C-120/06 P a C-121/06 P, EU:C:2008:476, body 117 a 125 až 130, jakož i X a X BV, C-319/10 a C-320/10, EU:C:2011:720, body 36 a 37).

96 Proto se jednotlivec ani po uplynutí výše zmíněné lhůty nemůže takových rozhodnutí a doporučení orgánu WTO pro řešení sporů dovolávat, aby dosáhl přezkumu legality či platnosti činnosti unijních orgánů, přinejmenším ne v jiných případech, než ve kterých Unie zamýšlela přijmout v návaznosti na tato rozhodnutí a doporučení určitý závazek (v tomto smyslu viz rozsudky Van Parys, C-377/02, EU:C:2005:121, body 40 a 41; Ikea Wholesale, C-351/04, EU:C:2007:547, body 30 až 35, jakož i X a X BV, C-319/10 a C-320/10, EU:C:2011:720, bod 37).

97 V daném případě je třeba konstatovat, že orgán WTO pro řešení sporů vskutku zprávou ve věci „Evropská unie – antidumpingová opatření na některé obuvnické výrobky z Číny (WT/DS405/R)“ rozhodl, že část ustanovení čl. 9 odst. 5 nařízení č. 384/96 je neslučitelná s některými pravidly WTO „jako takovými“ a zároveň „jak byla uplatněna“ ve sporných nařízeních. Omezil se ovšem na to, že Unii doporučil, aby nařízení č. 1225/2009, kterým bylo toto nařízení v mezidobí zrušeno a nahrazeno, uvedla do souladu s uvedenými pravidly. Nevyslovil tedy žádné konkrétní doporučení ke sporným nařízením.

98 Dále nelze z ničeho usuzovat ani na to, že by unijní normotvůrce zamýšlel v souvislosti se spornými nařízeními přijmout určitý závazek v návaznosti na tuto zprávu nebo na zprávu orgánu WTO pro řešení sporů ve věci „Evropská společenství – konečná antidumpingová opatření uložená na některé

spojovací prostředky ze železa nebo oceli pocházející z Číny (WT/DS397/R)“, ve které byl z téhož důvodu učiněn závěr, že čl. 9 odst. 5 nařízení č. 384/96 je neslučitelný s pravidly WTO, a byla doporučena náprava citovaného ustanovení.

99 Unijní normotvůrce se totiž v bodech 5 a 6 odůvodnění nařízení č. 765/2012 vyjádřil, že „zamýšlí provést“ tato rozhodnutí a doporučení orgánu WTO pro řešení sporů „způsobem, který respektuje […] povinnosti [Unie] v rámci WTO“; zároveň však rozhodl, že změna nařízení č. 1225/2009 provedená za tímto účelem se použije jen na šetření zahájená podle ustanovení posledně zmíněného nařízení a poté, co nařízení č. 765/2012 vstoupí v platnost, jak plyne z článku 2 tohoto nařízení. Unijní normotvůrce tudíž nestanovil použitelnost této změny na takové šetření, jako je šetření, které vedlo k přijetí sporných nařízení, jež bylo zahájeno na základě nařízení č. 384/96 dříve, než nařízení č. 765/2012 vstoupilo v platnost.

100 Z výše uvedeného vyplývá, že v projednávaných věcech nelze odkazovat ani na antidumpingovou dohodu WTO, ani na obě zprávy zmíněné výše v bodě 93 tohoto rozsudku, a tudíž že platnost konečného nařízení nelze posuzovat s přihlédnutím k nim.

K platnosti konečného nařízení vzhledem k čl. 2 odst. 7 písm. b) nařízení č. 384/96

101 Prostřednictvím první otázky ve věci C-659/13 a v podstatě i první otázky a druhé otázky *sub* a) ve věci C-34/14 se předkládající soudy táží, zda je konečné nařízení neplatné v rozsahu, v němž je podle jejich názoru v rozporu s čl. 2 odst. 7 písm. b) nařízení č. 384/96, jelikož Rada a Komise nerozhodly o žádostech o zacházení jako v tržním hospodářství podaných čínskými a vietnamskými vyvážejícími výrobci, kteří nebyli zařazeni do vzorku vytvořeného podle článku 17 tohoto nařízení.

102 V daném případě vede posouzení konečného nařízení ke konstatování tří skutečností. Zaprvé někteří čínští a vietnamští vyvážející výrobci, na něž se vztahuje šetření, které vedlo k přijetí tohoto nařízení, požádali na základě čl. 2 odst. 7 písm. b) nařízení č. 384/96 o zacházení jako v tržním hospodářství. Zadruhé se Komise rozhodla s ohledem na vysoký počet dotčených subjektů využít možnosti vytvořit na základě článku 17 uvedeného nařízení v rámci šetření vzorky. Zatřetí se Komise, jejíž postoj v tomto ohledu Rada potvrdila, rozhodla s ohledem na použití metody výběru vzorku a na vysoký počet k ní podaných žádostí o zacházení jako v tržním hospodářství, že rozhodne o žádostech čínských a vietnamských vyvážejících výrobců zařazených do jejího vzorku, ale nikoli o žádostech vyvážejících výrobců, kteří nebyli do tohoto vzorku zařazeni.

103 Posouzení, zda je postup, který vedl k přijetí sporných nařízení, v souladu s čl. 2 odst. 7 písm. b) nařízení č. 384/96, bude tedy nutné provést s ohledem na tyto skutečnosti a s přihlédnutím k relevantní judikatuře.

104 V této souvislosti je třeba poukázat nejprve na to, že odstavec 1 článku 17 nařízení č. 384/96 stanoví, že v případě, kdy je počet hospodářských subjektů dotčených antidumpingovým šetřením příliš velký, může být toto šetření omezeno na přiměřený počet stran, který se vybere jako statisticky reprezentativní vzorek. Podle odstavce 2 tohoto článku přísluší konečný výběr stran zařazených do vzorku Komisi. Podle odstavce 3 uvedeného článku se nicméně individuální dumpingové rozpětí vypočítá pro každého vývozce nebo výrobce, který nebyl zařazen do vzorku a který o to požádá, pokud není jejich počet tak vysoký, že by individuální zjišťování znamenalo příliš velké zatížení a bránilo by včasnému ukončení šetření.

105 Dále článek 2 nařízení č. 384/96 stanoví v odstavci 1 základní pravidlo, podle kterého se určení běžné hodnoty výrobku, jež představuje jednu ze základních etap umožňujících zjistit existenci případného dumpingu, musí obvykle zakládat na cenách, které jsou zaplaceny nebo mají být zaplaceny nezávislým odběratelem v zemi vývozu v běžném obchodním styku (v tomto smyslu viz rozsudek GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, bod 19).

106 Pro dovozy ze zemí bez tržního hospodářství ovšem čl. 2 odst. 7 písm. a) nařízení č. 384/96 stanoví, že běžná hodnota se – odchylně od základního pravidla uvedeného v předchozím bodě tohoto rozsudku – v zásadě určí na základě ceny nebo početně zjištěné hodnoty ve třetí zemi s tržním hospodářstvím. Cílem uvedeného ustanovení je zabránit zohlednění cen a nákladů platných v zemích, které nemají tržní hospodářství, jelikož tyto parametry obvykle nejsou výsledkem působení tržních sil (viz rozsudky GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, bod 20, a Rada v. Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, EU:C:2012:471, bod 66).

107 Kromě toho čl. 2 odst. 7 písm. b) nařízení č. 384/96 stanoví, že v případě dovozů zejména z Číny, Vietnamu a jakékoli jiné země bez tržního hospodářství, která je členem WTO k datu zahájení antidumpingového šetření, se běžná hodnota určí podle čl. 2 odst. 1 až 6 tohoto nařízení, pokud se prokáže na základě řádně odůvodněných žádostí jednoho nebo více výrobců, na něž se vztahuje šetření, že pro výrobce nebo více výrobců převažují podmínky tržního hospodářství.

108 Jak plyne z jednotlivých nařízení, z nichž vzešel čl. 2 odst. 7 písm. b) nařízení č. 384/96, cílem tohoto mechanismu je umožnit výrobcům působícím v podmínkách tržního hospodářství, kteří vznikli v dotyčných zemích, aby s nimi bylo zacházeno podle jejich individuální situace, a nikoli podle celkové situace země, ve které jsou usazeni (v tomto smyslu viz rozsudky Rada v. Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, EU:C:2012:471, body 67 až 69, a Komise v. Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, bod 49).

109 V této souvislosti Soudní dvůr rozhodl, že když jsou Radě a Komisi podány žádosti podle čl. 2 odst. 7 písm. b) a c) nařízení č. 384/96, přísluší jim posoudit, zda jsou důkazy předložené dotyčnými výrobci dostatečné k prokázání toho, že požadovaná kritéria jsou splněna (v tomto smyslu viz rozsudek Rada v. Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, EU:C:2012:471, body 70 a 107).

110 Kromě toho mají Rada a Komise povinnost rozhodnout o žádosti o zacházení jako v tržním hospodářství podané kterýmkoli výrobcem usazeným v zemi bez tržního hospodářství, která je členem WTO k datu zahájení antidumpingového šetření, a to i v případech, kdy použijí metodu výběru vzorku upravenou v článku 17 nařízení č. 384/96 [v tomto smyslu viz rozsudky Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada, C-249/10 P, EU:C:2012:53, body 32 a 36 až 38, jakož i Zhejiang Aokang Shoes v. Rada, C-247/10 P, EU:C:2012:710, body 24, 29, 30 a 32].

111 Soudní dvůr konečně dospěl k závěru, že důsledkem porušení této povinnosti je protiprávnost nařízení, jímž Rada po provedeném šetření uložila antidumpingové clo, a to v rozsahu, v němž se týká uložení konečného antidumpingového cla a konečného výběru prozatímního antidumpingového cla z výrobků od dotyčných výrobců [v tomto smyslu viz rozsudky Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada, C-249/10 P, EU:C:2012:53, bod 43, a Zhejiang Aokang Shoes v. Rada, C-247/10 P, EU:C:2012:710, bod 37].

112 Z toho vyplývá, že skutečnost, že Rada a Komise nerozhodly o žádostech o zacházení jako v tržním hospodářství podaných čínskými a vietnamskými vyvážejícími výrobci, kteří nebyli součástí vzorku vytvořeného podle článku 17 nařízení č. 384/96, představuje porušení čl. 2 odst. 7 písm. b) tohoto nařízení. Konečné nařízení je tudíž třeba prohlásit v tomto rozsahu za neplatné.

K platnosti konečného nařízení vzhledem k čl. 9 odst. 5 nařízení č. 384/96

113 Prostřednictvím první otázky ve věci C-659/13 se předkládající soud rovněž táže, zda je konečné nařízení neplatné i v rozsahu, v němž je v rozporu s čl. 9 odst. 5 nařízení č. 384/96, jelikož Rada a Komise nerozhodly o žádostech o individuální zacházení podaných čínskými a vietnamskými vyvážejícími výrobci, kteří nebyli součástí vzorku vytvořeného podle článku 17 tohoto nařízení.

114 Posouzení konečného nařízení vede ke konstatování, že ačkoli někteří čínští a vietnamští vyvážející výrobci, na něž se vztahovalo šetření, které vedlo k přijetí tohoto nařízení, požádali na základě čl. 9 odst. 5 nařízení č. 384/96 o individuální zacházení, Komise, jejíž postoj v tomto ohledu Rada potvrdila, rozhodla stejným způsobem a ze stejných důvodů jako v případě žádostí o zacházení jako v tržním hospodářství, že rozhodne jen o žádostech o individuální zacházení vyvážejících výrobců zařazených do vzorku vytvořeného podle článku 17 uvedeného nařízení.

115 Za těchto podmínek je třeba posoudit, zda Rada a Komise tímto postupem porušily čl. 9 odst. 5 nařízení č. 384/96.

116 Posuzování tohoto ustanovení vede k několika zjištěním.

117 Především z jeho samotného znění vyplývá, že antidumpingové clo uložené Radou nebo Komisí musí být stanoveno vždy v přiměřené výši a uloženo bez diskriminace každému dodavateli výrobku, u jehož dovozů byl nezávisle na jejich původu zjištěn dumping a způsobení újmy.

118 Dále z tohoto ustanovení vyplývá, že Rada a Komise mají při přijímání nařízení o uložení antidumpingového cla v zásadě povinnost stanovit v tomto nařízení výši antidumpingového cla pro každého dodavatele, na kterého se toto nařízení vztahuje, ledaže je takové individuální zacházení neproveditelné.

119 Článek 9 odst. 5 první pododstavec nařízení č. 384/96 se nicméně od této zásady odchyluje v případě upraveném v čl. 2 odst. 7 písm. a) tohoto nařízení, tedy když Rada nebo Komise přijímá nařízení o uložení antidumpingového cla na dovozy se specifickým původem, a sice ze zemí bez tržního hospodářství. V tomto případě totiž unijní normotvůrce stanovil odlišné „obecné pravidlo“, podle kterého je zároveň nezbytné i dostatečné, aby nařízení přijaté Radou nebo Komisí stanovilo výši uloženého antidumpingového cla na úrovni dotyčné dodavatelské země.

120 Na druhou stranu čl. 9 odst. 5 druhý pododstavec nařízení č. 384/96 stanoví, že individuální antidumpingové clo se stanoví pro dodavatele usazené v zemi bez tržního hospodářství, kteří mají rovněž postavení vývozce a kteří prokáží na základě řádně odůvodněných žádostí, že splňují kritéria odůvodňující takové individuální zacházení. Toto individuální antidumpingové clo se tedy vůči nim uplatní namísto antidumpingového cla stanoveného na úrovni země, které by se na ně vztahovalo, kdyby příslušnou žádost nepodali.

121 V této souvislosti je třeba poukázat na to, že toto ustanovení lze sice ve francouzské jazykové verzi chápat tak, že Radě a Komisi pouze dává možnost uplatnit individuální clo, jsou-li splněny podmínky v něm stanovené, avšak z jiných jazykových verzí téhož ustanovení – konkrétně z jeho verzí v anglickém, dánském, italském a německém jazyce – plyne, že uvedené orgány mají v takové situaci povinnost uplatnit individuální clo.

122 Podle ustálené judikatury přitom nezbytnost jednotného použití, a tím i jednotného výkladu unijního aktu vylučuje, aby byl tento akt posuzován izolovaně v jedné ze svých jazykových verzí, ale vyžaduje, aby byl vykládán jak s ohledem na skutečnou vůli jeho autora, tak na cíl jím sledovaný, zejména ve světle všech jeho jazykových verzí (rozsudek X, C-486/12, EU:C:2013:836, bod 19 a citovaná judikatura).

123 Rada a Komise proto v zásadě musí posoudit žádosti o individuální zacházení k nim podané na základě čl. 9 odst. 5 druhého pododstavce nařízení č. 384/96 a rozhodnout o těchto žádostech, stejně jako je tomu v případě podaných žádostí o zacházení jako v tržním hospodářství, jak bylo uvedeno výše v bodě 110 tohoto rozsudku.

124 Na základě těchto jednotlivých poznatků plynoucích ze znění čl. 9 odst. 5 nařízení č. 384/96 nelze ovšem odpovědět na otázku, zda se uvedené orgány přesto nemohou zprostit takové povinnosti v případě, kdy použily metodu výběru vzorku. Při výkladu tohoto ustanovení je proto třeba vzít v úvahu nejen jeho znění, ale rovněž jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (v tomto smyslu viz rozsudek VEMW a další, C-17/03, EU:C:2005:362, bod 41 a citovaná judikatura). V tomto ohledu je především třeba posoudit vztah mezi tímto ustanovením a článkem 17 nařízení č. 384/96, který upravuje metodu výběru vzorku.

125 V této souvislosti je nejprve třeba konstatovat, že čl. 9 odst. 5 nařízení č. 384/96 neobsahuje žádný výslovný odkaz na uplatnění článku 17 tohoto nařízení v rámci jeho ustanovení.

126 Znění citovaného čl. 9 odst. 5 se přitom liší od znění čl. 9 odst. 6 nařízení č. 384/96, který takový výslovný odkaz obsahuje.

127 Toto rozdílné znění čl. 9 odst. 5 nařízení č. 384/96 a čl. 9 odst. 6 tohoto nařízení může představovat skutečnost, na jejímž základě je důvodné vykládat odstavec 5 článku 9 uvedeného nařízení v tom smyslu, že článek 17 nařízení č. 384/96 je v jeho rámci – na rozdíl od odstavce 6 téhož článku 9 – irelevantní.

128 Takový výklad je přitom potvrzen kontextem, do kterého spadá čl. 9 odst. 5 nařízení č. 384/96, a zejména článkem 17 odst. 3 tohoto nařízení, jakož i cíli sledovanými právní úpravou, jejíž jsou tato ustanovení součástí.

129 Platí totiž, že cílem čl. 17 odst. 3 nařízení č. 384/96 sice je zejména zabránit tomu, aby výpočet individuálních dumpingových rozpětí neznamenal pro Radu a Komisi nepřiměřenou administrativní zátěž, nicméně jeho předmětem není snížit či odstranit administrativní zátěž, která by pro tyto orgány vyplývala z posuzování žádostí podaných podle čl. 9 odst. 5 druhého pododstavce tohoto nařízení, neboť z tohoto posuzování jako takového nevyplývá nutnost vypočítat individuální dumpingová rozpětí dotyčných vyvážejících výrobců.

130 Kromě toho – jak plyne z bodu 7 odůvodnění nařízení č. 1972/2002 – druhý pododstavec uvedeného čl. 9 odst. 5 byl do nařízení č. 384/96 včleněn za účelem stanovení jasných a specifických kritérií, uvedených v písmenech a) až e) tohoto druhého pododstavce, která musí splňovat vyvážející výrobce usazený v zemi bez tržního hospodářství, aby mohl požádat o to, aby vůči němu bylo uplatňováno individuální antidumpingové clo vypočtené srovnáním běžné hodnoty platné pro všechny vyvážející výrobce usazené v uvedené zemi s jeho „individuálními vývozními cenami“.

131 Proto v případě, kdy se vyvážející výrobce usazený v zemi bez tržního hospodářství dovolává článku 9 odst. 5 druhého pododstavce nařízení č. 384/96 z důvodu, že jeho individuální vývozní ceny jsou stanoveny dostatečně nezávisle na státu, je jeho cílem dosáhnout toho, aby Rada a Komise uznaly skutečnost, že je z tohoto hlediska ve zcela odlišné situaci než ostatní vyvážející výrobci usazení v této zemi. V tomto ohledu žádá o to, aby v situaci, kdy je s těmito ostatními vyvážejícími výrobci zacházeno prakticky jako s jedinou entitou, bylo s ním zacházeno individualizovaným způsobem.

132 Kdyby se ovšem mělo připustit, že Rada a Komise mohou vůči vyvážejícímu výrobci, který se nachází v situaci popsané v předchozím bodě tohoto rozsudku, uplatňovat antidumpingové clo stanovené na úrovni dotyčné země a vypočtené na základě váženého průměrného dumpingového rozpětí stanoveného pro vyvážející výrobce zařazených do vzorku, aniž předtím rozhodnou o žádosti takového vyvážejícího výrobce, znamenalo by to totéž co dovolit těmto orgánům, aby s tímto vyvážejícím výrobcem zacházely stejně jako s vyvážejícími výrobci zařazenými do zmíněného vzorku, přestože se tito *a priori* nacházejí v odlišné situaci.

133 Takové zacházení by navíc nemohlo být odůvodněno skutečností, že se šetření týká příliš velkého počtu stran, neboť před posouzením žádostí podaných podle čl. 9 odst. 5 druhého pododstavce nařízení č. 384/96 nelze zjistit, zda je počet vyvážejících výrobců, vůči nimž by mělo být uplatňováno individuální clo, natolik velký, aby dovoloval vyloučit výpočet individuálních dumpingových rozpětí, jak stanoví čl. 17 odst. 3 tohoto nařízení. Takový výklad čl. 9 odst. 5 nařízení č. 384/96 by byl v rozporu se zásadou rovného zacházení, v souladu s níž musí být vykládány všechny unijní akty (rozsudek Chatzi, C-149/10, EU:C:2010:534, bod 43).

134 Z toho plyne, že z hlediska účelu sledovaného článkem 9 odst. 5 nařízení č. 384/96 je třeba potvrdit závěr, ke kterému Soudní dvůr předběžně dospěl výše v bodě 127 tohoto rozsudku.

135 Z uvedeného vyplývá, že skutečnost, že Rada a Komise nerozhodly o žádostech o individuální zacházení podaných čínskými a vietnamskými vyvážejícími výrobci, kteří nebyli součástí vzorku vytvořeného podle článku 17 nařízení č. 384/96, představuje porušení čl. 9 odst. 5 tohoto nařízení. Konečné nařízení je tudíž třeba prohlásit v tomto rozsahu za neplatné.

K platnosti konečného nařízení vzhledem k čl. 2 odst. 7 písm. c) nařízení č. 384/96

136 Prostřednictvím třetí otázky ve věci C-659/13 a v podstatě i první otázky a druhé otázky *sub* a) ve věci C-34/14 se předkládající soudy táží, zda je konečné nařízení neplatné v rozsahu, v němž je v rozporu s čl. 2 odst. 7 písm. c) nařízení č. 384/96, jelikož Rada a Komise nerozhodly o žádostech o zacházení jako v tržním hospodářství podaných čínskými a vietnamskými vyvážejícími výrobci zařazenými do vzorku vytvořeného podle článku 17 tohoto nařízení ve lhůtě tří měsíců stanovené v citovaném čl. 2 odst. 7 písm. c).

137 Posouzení konečného nařízení vede ke konstatování, že Rada a Komise sice vskutku rozhodly o žádostech o zacházení jako v tržním hospodářství, které k nim podali čínští, respektive vietnamští vyvážející výrobci zařazení do uvedeného vzorku, avšak učinily tak teprve po uplynutí lhůty stanovené v čl. 2 odst. 7 písm. c) nařízení č. 384/96.

138 Za těchto podmínek je třeba zjistit, zda má nedodržení této lhůty za následek neplatnost konečného nařízení.

139 V tomto ohledu plyne ze samotného znění čl. 2 odst. 7 písm. c) nařízení č. 384/96, že rozhodnutí o tom, zda výrobce, který požádal o zacházení jako v tržním hospodářství, splňuje kritéria podmiňující přiznání tohoto statusu, musí být přijato do tří měsíců od zahájení šetření [v tomto smyslu viz rozsudky Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada, C-249/10 P, EU:C:2012:53, bod 39, a Zhejiang Aokang Shoes v. Rada, C-247/10 P, EU:C:2012:710, bod 31].

140 Z judikatury Soudního dvora ovšem vyplývá, že nedodržení lhůty stanovené v tomto článku může mít za následek zrušení nařízení přijatého po provedeném řízení pouze tehdy, jestliže existuje možnost, že z důvodu této vady by řízení mohlo vést k jinému výsledku. Navíc přesto, že osobě, která se dovolává takové vady, nelze ukládat, aby prokázala, že kdyby k takové vadě nedošlo, mělo by dotčené nařízení obsah příznivější pro její zájmy, musí tato osoba konkrétním způsobem prokázat, že taková hypotéza není zcela vyloučena (v tomto smyslu viz rozsudky Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. Rada, C-141/08 P, EU:C:2009:598, body 81, 94 a 114, jakož i Ningbo Yonghong Fasteners v. Rada, C-601/12 P, EU:C:2014:115, body 34, 40 a 42).

141 Z této judikatury, kterou lze použít i na posuzování platnosti takového nařízení, plyne, že toto nařízení stejně tak nemůže být v zásadě prohlášeno za neplatné v rozsahu, v němž zavádí antidumpingové clo na dovoz některých výrobků, jen z toho důvodu, že Rada a Komise nerozhodly o obdržených žádostech o zacházení jako v tržním hospodářství ve lhůtě stanovené v čl. 2 odst. 7 písm. c) nařízení č. 384/96.

Dovozce, který se této vady dovolává, musí navíc konkrétním způsobem prokázat, že není zcela vyloučeno, že kdyby k této vadě nedošlo, mělo by nařízení přijaté po provedeném řízení obsah příznivější pro jeho zájmy.

142 V daném případě přitom ze spisu nevyplývá, že by dovozci, kteří se dovolávají nedodržení lhůty stanovené v tomto ustanovení, konkrétním způsobem každý za sebe prokázali, že není zcela vyloučeno, že kdyby k této vadě nedošlo, mělo by konečné nařízení obsah příznivější pro jejich zájmy.

143 Z toho vyplývá, že skutečnost, že Rada a Komise nerozhodly o žádostech o zacházení jako v tržním hospodářství podaných čínskými a vietnamskými vyvážejícími výrobci zařazenými do vzorku vytvořeného podle článku 17 téhož nařízení ve lhůtě tří měsíců stanovené v čl. 2 odst. 7 písm. c) nařízení č. 384/96, nemá na platnost konečného nařízení žádný dopad.

144 Co se dále týče druhé otázky předkládajícího soudu ve věci C-659/13, jejíž podstatou je, zda je konečné nařízení neplatné v rozsahu, v němž je v rozporu s čl. 2 odst. 7 písm. c) nařízení č. 384/96, jelikož Rada a Komise nerozhodly o žádostech o zacházení jako v tržním hospodářství podaných čínskými a vietnamskými vyvážejícími výrobci, kteří nebyli součástí vzorku vytvořeného podle článku 17 téhož nařízení, ve lhůtě tří měsíců stanovené v tomto ustanovení, je třeba poukázat na to, že výklad provedený v předchozím bodě tohoto rozsudku platí bez ohledu na to, zda dotyční vyvážející výrobci byli nebo nebyli do daného vzorku zařazeni.

K platnosti konečného nařízení vzhledem k čl. 9 odst. 6 nařízení č. 384/96

145 Podstatou první otázky a druhé otázky *sub* a) předkládajícího soudu ve věci C-34/14 je, zda je konečné nařízení neplatné v rozsahu, v němž bylo dumpingové rozpětí uplatněné vůči čínským a vietnamským vyvážejícím výrobcům, kteří nebyli součástí vzorku, stanoveno v rozporu s čl. 9 odst. 6 nařízení č. 384/96.

146 Z odůvodnění předkládacího rozhodnutí konkrétně plyne, že se předkládající soud zaprvé táže, zda Rada a Komise byly oprávněny vypočítat vážené průměrné dumpingové rozpětí pro čínské a vietnamské vyvážející výrobce, kteří byli zařazeni do tohoto vzorku, ale kterým nebylo přiznáno zacházení jako v tržním hospodářství, a posléze na tomto základě stanovit clo, které má být uloženo na výrobky subjektů nezařazených do uvedeného vzorku. Zadruhé se táže, zda individuální dumpingové rozpětí jediného vyvážejícího výrobce, který byl zařazen do vzorku a kterému bylo přiznáno zacházení jako v tržním hospodářství, a sice Golden Step, bylo při tomto výpočtu řádně zohledněno.

147 V tomto ohledu je třeba poukázat na to, že čl. 9 odst. 6 nařízení č. 384/96 stanoví, že pokud Komise omezí své šetření podle článku 17 tohoto nařízení, nesmí být antidumpingové clo uložené na dovoz od vývozců nebo výrobců, kteří se přihlásili podle zmíněného článku 17, ale kteří nebyli zahrnuti do šetření, vyšší než vážené průměrné dumpingové rozpětí, které bylo zjištěno u stran tvořících vzorek. Toto ustanovení rovněž stanoví, že na dovoz vývozců nebo výrobců, kterým bylo postupem podle zmíněného článku 17 uděleno individuální zacházení, se uloží individuální clo.

148 Článek 17 odst. 3 nařízení č. 384/96, na nějž čl. 9 odst. 6 tohoto nařízení odkazuje, nadto stanoví – jak bylo již uvedeno výše v bodě 104 tohoto rozsudku – výpočet individuálního dumpingového rozpětí pro každého vývozce nebo výrobce, který nebyl zařazen do vzorku a který o to požádá, pokud není jejich počet tak vysoký, aby ohrozil řádný průběh šetření.

149 V daném případě plyne z posouzení konečného nařízení několik skutečností. Především to, že Komise čínským a vietnamským vyvážejícím výrobcům nezařazeným do jejího vzorku sdělila, že v důsledku rozsahu jejího šetření je nemyslitelné, aby jim bylo přiznáno individuální zacházení. Dále že antidumpingové clo uplatněné na výrobky těchto subjektů bylo stanoveno na základě průměrného

váženého dumpingového rozpětí určeného pro vyvážející výrobce zařazené do vzorku. Konečně že toto rozpětí, původně vypočtené v okamžiku, kdy se společností Golden Step ještě nebylo zacházeno jako v tržním hospodářství, bylo později upraveno tak, aby v něm byl tento status zohledněn.

150 Z toho vyplývá, že konečné nařízení neobsahuje žádnou informaci, na jejímž základě by bylo možné dospět k závěru, že dumpingové rozpětí uplatněné vůči čínským a vietnamským vyvážejícím výrobcům, kteří nebyli součástí vzorku, bylo stanoveno v rozporu s čl. 9 odst. 6 nařízení č. 384/96.

K platnosti konečného nařízení vzhledem k čl. 3 odst. 1, 5 a 6, čl. 4 odst. 1, čl. 5 odst. 4 a článku 17 nařízení č. 384/96

151 Podstatou čtvrté otázky předkládajícího soudu ve věci C-659/13 je, zda je konečné nařízení neplatné, jelikož počet spolupracujících výrobců Unie je – v rozporu s čl. 3 odst. 1, 5 a 6, čl. 4 odst. 1, čl. 5 odst. 4 a s článkem 17 nařízení č. 384/96 – nedostatečný k tomu, aby Komise mohla správně posoudit újmu způsobenou výrobnímu odvětví Unie, a v důsledku toho příčinnou souvislost mezi dotčenými dovozy a újmou způsobenou výrobnímu odvětví Unie.

152 V této souvislosti je nutno nejprve konstatovat, že článek 5 nařízení č. 384/96 upravuje jen – jak plyne z jeho nadpisu – „[z]ahájení řízení“ o antidumpingovém šetření stanoveném tímto nařízením. V tomto ohledu v odstavci 4 mimo jiné stanoví, že podnět lze považovat za podaný výrobním odvětvím Unie jen tehdy, splňuje-li dvě kumulativní podmínky týkající se míry podpory, kterou má. Zaprvé musí být podpořen výrobci v Unii, jejichž souhrnná výroba tvoří více než 50 % celkové výroby té části výrobců, kteří podnět výslovně podpořili nebo odmítli. Zadruhé musí být podpořen výrobci v Unii představujícími alespoň 25 % celkové výroby výrobním odvětvím Unie (rozsudek Philips Lighting Poland a Philips Lighting v. Rada, C-511/13 P, EU:C:2015:553, bod 49).

153 Nařízení č. 384/96 naproti tomu neobsahuje žádné ustanovení upravující opatření, která mají být přijata v průběhu šetření v případě, že dojde ke snížení podpory vyjádřené výrobci ve vztahu k podnětu, takže Rada a Komise musí mít možnost pokračovat v tomto šetření i v případě, kdy se míra jeho podpory sníží, a i tehdy, kdyby takové snížení znamenalo, že tato podpora odpovídá úrovni výroby nižší, než je jedna z prahových hodnot stanovených v čl. 5 odst. 4 tohoto nařízení (v tomto smyslu viz rozsudek Philips Lighting Poland a Philips Lighting v. Rada, C-511/13 P, EU:C:2015:553, body 51 až 54).

154 V daném případě tudíž nelze jen na základě skutečnosti, že šetření, které bylo nepochybně zahájeno za podmínek odpovídajících požadavkům čl. 5 odst. 4 nařízení č. 384/96, nadále probíhalo, aniž bylo v pozdějším stadiu nevyhnutelně podporováno výrobci v Unii představujícími alespoň 25 % celkové výroby výrobním odvětvím Unie, dospět k závěru, že konečné nařízení je v rozporu s uvedeným článkem.

155 Dále z čl. 3 odst. 1, 5 a 6 nařízení č. 384/96 – týkajícího se „[z]jišťování újmy“ – plyne, že Rada a Komise musí být s ohledem na všechny relevantní okolnosti věci schopny prokázat, že dovozy, na něž se vztahuje šetření, způsobují podstatnou újmu „výrobnímu odvětví [Unie]“. Tento pojem je definován v čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení jako „výrobci obdobných výrobků [v Unii] jako celek nebo ti z nich, jejichž společný výstup představuje podstatnou část celkové výroby těchto výrobků [v Unii] podle čl. 5 odst. 4“ (v tomto smyslu viz rozsudek Philips Lighting Poland a Philips Lighting v. Rada, C-511/13 P, EU:C:2015:553, body 69 a 70).

156 Podle čl. 17 odst. 1 a 2 uvedeného nařízení je přitom Komise oprávněna ve věcech velkého rozsahu omezit šetření na přiměřený počet stran, a to zejména pod podmínkou, že vybere statisticky reprezentativní vzorek na základě informací dostupných v době, kdy tento vzorek vybírá.

157 V daném případě nelze na základě pouhé skutečnosti, že se Komise rozhodla šetření, které vedlo k přijetí konečného nařízení, omezit na jí zvolený vzorek, *per se* a při absenci okolností, jež by mohly zpochybnit reprezentativnost tohoto vzorku, dospět k závěru, že konečné nařízení není v souladu s požadavky stanovenými v článku 3, čl. 4 odst. 1 a článku 17 nařízení č. 384/96.

158 Z toho vyplývá, že konečné nařízení neobsahuje žádnou informaci, na jejímž základě by bylo možné dospět k závěru, že počet spolupracujících výrobců Unie je – v rozporu s čl. 3 odst. 1, 5 a 6, čl. 4 odst. 1, čl. 5 odst. 4 a článkem 17 nařízení č. 384/96 – nedostatečný k tomu, aby Komise mohla správně posoudit újmu způsobenou výrobnímu odvětví Unie, a v důsledku toho příčinnou souvislost mezi dotčenými dovozy a újmou způsobenou výrobnímu odvětví Unie.

K platnosti konečného nařízení vzhledem k čl. 3 odst. 2 nařízení č. 384/96 a k článku 296 SFEU

159 Podstatou páté otázky předkládajícího soudu ve věci C-659/13 je, zda je konečné nařízení neplatné v rozsahu, v němž je v rozporu s čl. 3 odst. 2 nařízení č. 384/96 a s článkem 296 SFEU, jelikož z některých důkazů ve vyšetřovacím spise vyplývá, že újma byla stanovena na základě věcně chybných údajů a že konečné nařízení neposkytuje žádné vysvětlení, proč nebylo k těmto důkazům přihlédnuto.

160 V tomto ohledu čl. 3 odst. 2 nařízení č. 384/96 stanoví, že zjištění újmy, která mohla být způsobena výrobnímu odvětví Unie, je založeno na skutečných důkazech a zahrnuje objektivní přezkum jak objemu dumpingových dovozů a jejich účinku na ceny obdobných výrobků na trhu Unie, tak následného vlivu těchto dovozů na výrobní odvětví Unie.

161 V této souvislosti z judikatury vyplývá, že široká posuzovací pravomoc, kterou mají Rada a Komise v oblasti společné obchodní politiky, a zejména v oblasti obchodních ochranných opatření, nezbavuje tyto orgány povinnosti řádně zohlednit relevantní důkazy, které jim předložily strany v rámci šetření (v tomto smyslu viz rozsudky GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, body 30 a 32, jakož i Rada v. Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, EU:C:2012:471, bod 107).

162 Soudní přezkum výkonu této pravomoci – a to jak v rámci žaloby podané na základě článku 263 SFEU, tak v rámci řízení o předběžné otázce týkající se platnosti, předložené na základě článku 267 SFEU – ovšem musí být omezen na ověření dodržení procesních pravidel, věcné správnosti skutkových zjištění, neexistence zjevně nesprávného posouzení tohoto skutkového stavu nebo neexistence zneužití pravomoci (v tomto smyslu viz rozsudek Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, bod 51 a citovaná judikatura).

163 V daném případě z argumentů uvedených v předkládacím rozhodnutí plyne, že společnost Clark se dovolává dvou dokumentů, podle kterých se někteří výrobci v Unii, na něž se vztahovalo šetření, dopouštěli podvodných praktik, jež mohly zpochybnit spolehlivost informací shromážděných Komisí k různým údajům hospodářské povahy a týkajících se zaměstnanosti, investic, obratu nebo odbytu výrobního odvětví Unie.

164 V této souvislosti je třeba konstatovat, jak zdůraznil předkládající soud, že v konečném nařízení vskutku chybí odkaz na tyto dokumenty.

165 Nicméně, jak uvedl generální advokát v bodě 104 svého stanoviska, z těchto dvou dokumentů, v nichž jsou v podstatě jen zmíněna tvrzení, která se objevila v tisku a která se týkají omezeného počtu výrobců v Unii, nelze – s ohledem na veškeré ostatní skutečnosti, na základě kterých Rada v bodech 144 až 201 odůvodnění konečného nařízení dospěla k závěru, že výrobnímu odvětví Unie byla způsobena újma – dovodit, že je tento závěr stižen zjevně nesprávným posouzením nebo že Rada měla v onom nařízení konkrétně vysvětlit, proč ji tyto dokumenty nepřesvědčily.

166 Na základě výše uvedeného tudíž nelze dospět k závěru, že by konečné nařízení bylo v rozporu s čl. 3 odst. 2 nařízení č. 384/96 a s článkem 296 SFEU z důvodu, že z některých důkazů ve vyšetřovacím spise vyplývá, že újma byla stanovena na základě věcně chybných údajů a že uvedené nařízení neposkytuje žádné vysvětlení, proč nebylo k těmto důkazům přihlédnuto.

K platnosti konečného nařízení vzhledem k čl. 3 odst. 7 nařízení č. 384/96

167 Prostřednictvím šesté otázky ve věci C-659/13 se předkládající soud táže, zda je konečné nařízení neplatné v rozsahu, v němž je v rozporu s čl. 3 odst. 7 nařízení č. 384/96, neboť Rada a Komise neprovedly správné odlišení účinků dumpingových dovozů od jiných činitelů působících újmu výrobnímu odvětví Unie.

168 V tomto ohledu čl. 3 odst. 7 nařízení č. 384/96 mimo jiné stanoví, že jiné známé činitele než dumpingové dovozy, které ve stejnou dobu působí újmu výrobnímu odvětví Unie, se rovněž zkoumají, aby bylo zajištěno, že újma způsobená těmito jinými činiteli nebude přičítána těmto dovozům.

169 V tomto kontextu mají Rada a Komise povinnost zkoumat, zda je újma, kterou hodlají zohlednit, skutečně důsledkem dumpingových dovozů, a ponechat stranou jakoukoli újmu plynoucí z jiných činitelů, zejména z vlastního jednání výrobců v Unii. Za tímto účelem musí uvedené orgány ověřit, zda účinky těchto jiných činitelů nemohly přerušit příčinnou souvislost mezi dotyčnými dovozy na straně jedné a újmou utrpěnou výrobním odvětvím Unie na straně druhé. Přísluší jim rovněž ověřit, zda újma přičitatelná těmto jiným činitelům není zohledněna při stanovení újmy. Nicméně pokud Rada a Komise konstatují, že navzdory takovým činitelům je újma způsobená uvedenými dovozy podstatná, může být v důsledku toho shledána příčinná souvislost mezi těmito dovozy a újmou utrpěnou výrobním odvětvím Unie (v tomto smyslu viz rozsudky Transnational Company „Kazchrome“ a ENRC Marketing v. Rada, C-10/12 P, EU:C:2013:865, body 23 až 25, jakož i TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, body 35 až 37).

170 Kromě toho předložit argumenty a důkazy způsobilé prokázat, že jiné činitele, než jsou činitele vztahující se k dovozům, mohly mít takový význam, že mohly přerušit příčinnou souvislost mezi újmou způsobenou výrobnímu odvětví Unie a dumpingovými dovozy, musí osoby, které se dovolávají protiprávnosti antidumpingového nařízení (rozsudky Transnational Company „Kazchrome“ a ENRC Marketing v. Rada, C-10/12 P, EU:C:2013:865, bod 28, jakož i TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, bod 42).

171 V daném případě účinky jiných činitelů způsobilých působit výrobnímu odvětví Unie újmu posoudily Rada a Komise v bodech 222 až 240 odůvodnění konečného nařízení. V této souvislosti posoudily zejména vývozní výkonnost výrobního odvětví Unie, vliv dovozů ze třetích států a vliv zrušení kvót na dovozy z Číny, načež dospěly k závěru, že dopad těchto činitelů nezpochybňuje podstatnou újmu způsobenou zmíněnému výrobnímu odvětví dumpingovými dovozy.

172 Z předkládacího rozhodnutí i z argumentů, které jsou v něm zmíněny, přitom vyplývá, že společnost Clark pouze navrhuje alternativní posouzení těchto jednotlivých činitelů a bez dalšího upřesnění se snaží zpochybnit rozhodnutí Rady a Komise pro některé metodické postupy. Nepředkládá ovšem žádný argument, na jehož základě by bylo možné dospět k závěru, že konečné nařízení je stiženo zjevně nesprávným posouzením.

173 Nelze tudíž dospět k závěru, že by konečné nařízení bylo v rozporu s čl. 3 odst. 7 nařízení č. 384/96 z důvodu, že Rada a Komise neprovedly správné odlišení účinků dumpingových dovozů od jiných činitelů působících újmu výrobnímu odvětví Unie.

174 Z výše rozvedených úvah vyplývá, že na první až šestou otázku ve věci C-659/13, jakož i na první otázku a druhou otázku *sub* a) ve věci C-34/14, je třeba odpovědět následovně:

— Konečné nařízení je neplatné v rozsahu, v němž je v rozporu s čl. 2 odst. 7 písm. b) a čl. 9 odst. 5 nařízení č. 384/96.

— Posuzování těchto otázek neodhalilo žádnou skutečnost, kterou by mohla být dotčena platnost konečného nařízení vzhledem k článku 296 SFEU, jakož i k čl. 2 odst. 7 písm. c), čl. 3 odst. 1, 2 a 5 až 7, čl. 4 odst. 1, čl. 5 odst. 4, čl. 9 odst. 6 nebo k článku 17 nařízení č. 384/96, posuzovanými jednotlivě v případě některých článků či ustanovení nebo ve vzájemné souvislosti v jiných případech.

K první otázce a druhé otázce sub a) ve věci C-34/14 v rozsahu, v němž se týkají i prodlužujícího nařízení

175 Jak bylo již uvedeno výše v bodech 78 a 79 tohoto rozsudku, předkládající soud se v rámci první otázky a druhé otázky *sub* a) ve věci C-34/14 a vzhledem k týmž důvodům, které uvedl v souvislosti s konečným nařízením, zamýšlí i nad otázkou platnosti prodlužujícího nařízení.

176 V této souvislosti postačí konstatovat, že prodlužující nařízení neobsahuje žádný údaj, který by právně dostačujícím způsobem prokazoval, že Rada a Komise před jeho přijetím znovu posoudily postavení jednotlivých čínských a vietnamských vyvážejících výrobců, na které se vztahuje konečné nařízení, za účelem zjištění, zda ti z nich, kteří v počáteční fázi původního šetření požádali o zacházení jako v tržním hospodářství podle čl. 2 odst. 7 písm. b) nařízení č. 384/96 nebo o individuální zacházení na základě čl. 9 odst. 5 tohoto nařízení, mají nárok na takový status, respektive takové zacházení, v rámci přezkumu.

177 Z toho plyne, že na tyto otázky je třeba odpovědět, že prodlužující nařízení je neplatné ve stejném rozsahu jako konečné nařízení.

K otázkám týkajícím se výkladu článku 236 celního kodexu

K pojmu „clo dlužné ze zákona“ ve smyslu čl. 236 odst. 1 celního kodexu

178 Podstatou sedmé otázky předkládajícího soudu ve věci C-659/13 je, zda v takové situaci, jaká nastala ve věcech v původním řízení, mohou soudy členských států vycházet z rozsudků, ve kterých unijní soud zrušil nařízení o uložení antidumpingového cla v rozsahu, v němž se týkalo některých vyvážejících výrobců, na které se vztahovalo toto nařízení, aby dospěly k závěru, že clo uložené na výrobky jiných vyvážejících výrobců, na které se vztahuje uvedené nařízení a kteří se nacházejí ve stejné situaci jako vyvážející výrobci, vůči nimž bylo takové nařízení zrušeno, není dlužné ze zákona ve smyslu čl. 236 odst. 1 celního kodexu.

179 V tomto ohledu z čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU plyne, že za podmínek uvedených v prvním a druhém pododstavci téhož článku může každá fyzická nebo právnická osoba podat žalobu proti aktům, které jsou jí určeny nebo které se jí bezprostředně a osobně dotýkají. Článek 264 první pododstavec SFEU dále stanoví, že je-li žaloba opodstatněná, unijní soud prohlásí napadený akt za neplatný od počátku.

180 V této souvislosti je nejprve třeba poukázat na to, že podá-li určitá osoba k unijnímu soudu žalobu na neplatnost určitého aktu, zabývá se unijní soud jen těmi jeho ustanoveními, která se jí týkají. Ustanovení týkající se ostatních osob, která nebyla napadena, nejsou předmětem sporu, o němž má unijní soud rozhodnout (rozsudky Komise v. AssiDomän Kraft Products a další, C-310/97 P, EU:C:1999:407, bod 53, jakož i Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, bod 25).

181 Prohlášení neplatnosti, které unijní soud v řízení o takové žalobě případně učiní, navíc nemůže jít nad rámec návrhu žalobce (rozsudky Komise v. AssiDomän Kraft Products a další, C-310/97 P, EU:C:1999:407, bod 52, jakož i Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, bod 24).

182 A konečně se absolutní závaznost zrušujících rozsudků unijního soudu sice vztahuje jak k jejich výroku, tak k bodům odůvodnění, které jsou jeho nezbytným základem, přesto však nemůže způsobit neplatnost aktu, který nebyl napaden před tímto soudem, i kdyby byl protiprávní ze stejného důvodu (rozsudky Komise v. AssiDomän Kraft Products a další, C-310/97 P, EU:C:1999:407, bod 54, jakož i Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, bod 26).

183 Z těchto důvodů v případě, kdy unijní soud v řízení o žalobě na neplatnost podané osobou bezprostředně a osobně dotčenou takovým aktem s obecnou působností, jako je nařízení o uložení antidumpingového cla, zruší takový akt v rozsahu, v němž se týká této osoby, nemá takové částečné zrušení vliv na legalitu ostatních ustanovení tohoto aktu, a zejména ustanovení, jimiž bylo uloženo antidumpingové clo na jiné výrobky, než které vyrobila, vyvezla nebo dovezla tato osoba (v tomto smyslu viz rozsudek Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, body 10, 24 a 27).

184 Právě naopak platí, že pokud tato ustanovení nebyla ve lhůtě stanovené v článku 263 SFEU napadena osobami, které mohly mít aktivní legitimaci k podání žaloby na jejich zrušení, jsou taková ustanovení vůči nim konečná (rozsudek Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, bod 29 a citovaná judikatura). Na tato ustanovení se navíc tak dlouho, dokud nejsou vzata zpět nebo prohlášena za neplatná v návaznosti na žádost o rozhodnutí o předběžné otázce nebo na námitku protiprávnosti, vztahuje presumpce legality, což znamená, že ve vztahu k ostatním osobám vyvolávají plné právní účinky (v tomto smyslu viz rozsudek CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, bod 39 a citovaná judikatura).

185 Za těchto podmínek je třeba na sedmou otázku ve věci C-659/13 odpovědět, že v takové situaci, jaká nastala ve věcech v původních řízeních, nemohou soudy členských států vycházet z rozsudků, ve kterých unijní soud zrušil nařízení o uložení antidumpingového cla v rozsahu, v němž se týkalo některých vyvážejících výrobců, na které se vztahovalo toto nařízení, aby dospěly k závěru, že clo uložené na výrobky jiných vyvážejících výrobců, na které se vztahuje uvedené nařízení a kteří se nacházejí ve stejné situaci jako vyvážející výrobci, vůči nimž bylo takové nařízení zrušeno, není dlužné ze zákona ve smyslu čl. 236 odst. 1 celního kodexu. Pokud takové nařízení nebylo vzato zpět orgánem, který jej přijal, zrušeno unijním soudem nebo prohlášeno Soudním dvorem za neplatné v rozsahu, v němž ukládá clo na výrobky těchto jiných vyvážejících výrobců, je toto clo nadále dlužné ze zákona ve smyslu tohoto ustanovení.

K existenci nepředvídatelné okolnosti nebo vyšší moci ve smyslu čl. 236 odst. 2 celního kodexu

186 Podstatou druhé otázky *sub* b) předkládajícího soudu ve věci C-34/14 je, zda musí být čl. 236 odst. 2 celního kodexu vykládán v tom smyslu, že situace, kdy unijní soud prohlásí nařízení, jímž bylo uloženo antidumpingové clo, za úplně nebo částečně neplatné, představuje nepředvídatelnou okolnost nebo vyšší moc ve smyslu tohoto ustanovení.

187 Předně je třeba poznamenat, že ze samotného znění i systematiky článku 236 celního kodexu vyplývá, že ačkoli jsou celní orgány podle odstavce 1 tohoto článku v zásadě povinny vrátit antidumpingové clo, které v době, kdy bylo zaplaceno, nebylo dlužné ze zákona, může k takovému vrácení dojít jen tehdy, pokud jsou splněny podmínky, kterým toto vrácení podléhá, včetně podmínky stanovené v odstavci 2

uvedeného článku (rozsudky Ikea Wholesale, C-351/04, EU:C:2007:547, bod 67; Trubowest Handel a Makarov v. Rada a Komise, C-419/08 P, EU:C:2010:147, bod 25, jakož i CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, bod 20).

188 Z toho především plyne, že hospodářský subjekt, který toto clo zaplatil, se v zásadě může domáhat jeho vrácení jen tehdy, pokud a dokud neuplynula lhůta tří let stanovená pro tyto účely v čl. 236 odst. 2 prvním pododstavci celního kodexu (v tomto smyslu viz rozsudek CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, bod 21).

189 V článku 236 odst. 2 druhém pododstavci celního kodexu je nicméně výslovně stanoveno, že tato lhůta se prodlouží, jestliže žadatel prokáže, že nemohl dodržet tuto lhůtu z důvodu nepředvídatelných okolností nebo vyšší moci. Z toho plyne, že každý, kdo hodlá využít prodloužení této lhůty, musí pro tyto účely prokázat, že nastal alespoň jeden z uvedených případů.

190 Z článku 236 celního kodexu vykládaného v jeho kontextu dále vyplývá, že vrácení antidumpingového cla zaplaceného hospodářskými subjekty je umožněno pouze za určitých podmínek a ve specificky stanovených případech, takže představuje výjimku z běžného režimu dovozů a vývozů zavedeného celním kodexem, a v důsledku toho musí být ustanovení je upravující vykládána striktně (rozsudky Nizozemsko v. Komise, C-156/00, EU:C:2003:149, bod 91, a CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, bod 24).

191 Proto pojmy „nepředvídatelná okolnost“ a „vyšší moc“, stanovené v čl. 236 odst. 2 druhém pododstavci celního kodexu a umožňující prodloužení lhůty tří let, ve které se hospodářský subjekt může domáhat vrácení antidumpingového cla, ode dne, kdy mu byla sdělena jeho částka, musí být vykládány striktně (v tomto smyslu viz rozsudek CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, bod 25).

192 Oba tyto pojmy se v kontextu této právní úpravy vyznačují mimo jiné objektivní složkou, která spočívá v tom, že počítají s existencí neobvyklých okolností nezávislých na vůli osoby, která se jich dovolává (v tomto smyslu viz rozsudek CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, body 27 a 28 a citovaná judikatura).

193 Přitom ani skutečnost, že Soudní dvůr v rozsudcích Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (C-249/10 P, EU:C:2012:53) a Zhejiang Aokang Shoes v. Rada (C-247/10 P, EU:C:2012:710) částečně zrušil jedno z obou těchto sporných nařízení v rozsahu, v němž se týkalo jiných osob než společnosti Puma, ani skutečnost, že některý z těchto aktů může být v odpovědi na otázky položené Soudnímu dvoru v rámci projednávaných věcí prohlášen za úplně nebo částečně neplatný, nelze považovat za skutečnost představující neobvyklou okolnost nezávislou na vůli ve smyslu požadovaném k tomu, aby bylo možno konstatovat, že nastala nepředvídatelná okolnost nebo vyšší moc (v tomto smyslu viz rozsudek CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, bod 30).

194 Za těchto podmínek je třeba na druhou otázku *sub* b) ve věci C-34/14 odpovědět, že čl. 236 odst. 2 celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že situace, kdy unijní soud prohlásí nařízení o uložení antidumpingového cla za úplně nebo částečně neplatné, nepředstavuje nepředvídatelnou okolnost ani vyšší moc ve smyslu tohoto ustanovení.

K nákladům řízení

195 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původních řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporům probíhajícím před předkládajícími soudy, jsou k rozhodnutí o nákladech řízení příslušné uvedené soudy. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

1) **Nařízení Rady (ES) č. 1472/2006 ze dne 5. října 2006 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu některé obuvi se svrškem z usně pocházející z Čínské lidové republiky a Vietnamu a o konečném výběru uloženého prozatímního cla je neplatné v rozsahu, v němž je v rozporu s čl. 2 odst. 7 písm. b) a s čl. 9 odst. 5 nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. prosince 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropských společenství, ve znění nařízení Rady (ES) č. 461/2004 ze dne 8. března 2004.**

   Posuzování předběžných otázek neodhalilo žádnou skutečnost, kterou by mohla být dotčena platnost nařízení č. 1472/2006 vzhledem k článku 296 SFEU, jakož i k čl. 2 odst. 7 písm. c), čl. 3 odst. 1, 2 a 5 až 7, čl. 4 odst. 1, čl. 5 odst. 4, čl. 9 odst. 6 nebo k článku 17 nařízení č. 384/96, ve znění nařízení č. 461/2004, posuzovaným jednotlivě v případě některých článků či ustanovení nebo ve vzájemné souvislosti v jiných případech.

2) **Prováděcí nařízení Rady (EU) č. 1294/2009 ze dne 22. prosince 2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některé obuvi se svrškem z usně pocházející z Vietnamu a Čínské lidové republiky rozšířeného na dovoz některé obuvi se svrškem z usně zasílané ze zvláštní administrativní oblasti ČLR Macao bez ohledu na to, zda je u něj deklarován původ ze zvláštní administrativní oblasti ČLR Macao, na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení č. 384/96 je neplatné ve stejném rozsahu jako nařízení č. 1472/2006.**

3) **V takové situaci, jaká nastala ve věcech v původních řízeních, nemohou soudy členských států vycházet z rozsudků, ve kterých soud Evropské unie zrušil nařízení o uložení antidumpingového cla v rozsahu, v němž se týkalo některých vyvážejících výrobců, na které se vztahovalo toto nařízení, aby dospěly k závěru, že clo uložené na výrobky jiných vyvážejících výrobců, na které se vztahuje uvedené nařízení a kteří se nacházejí ve stejné situaci jako vyvážející výrobci, vůči nimž bylo takové nařízení zrušeno, není dlužné ze zákona ve smyslu čl. 236 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství. Pokud takové nařízení nebylo vzato zpět orgánem Evropské unie, který jej přijal, zrušeno soudem Evropské unie nebo prohlášeno Soudním dvorem Evropské unie za neplatné v rozsahu, v němž ukládá clo na výrobky těchto jiných vyvážejících výrobců, je toto clo nadále dlužné ze zákona ve smyslu tohoto ustanovení.**

4) **Článek 236 odst. 2 nařízení č. 2913/92 musí být vykládán v tom smyslu, že situace, kdy soud Evropské unie prohlásí nařízení o uložení antidumpingového cla za úplně nebo částečně neplatné, nepředstavuje nepředvídatelnou okolnost ani vyšší moc ve smyslu tohoto ustanovení.**

Podpisy.